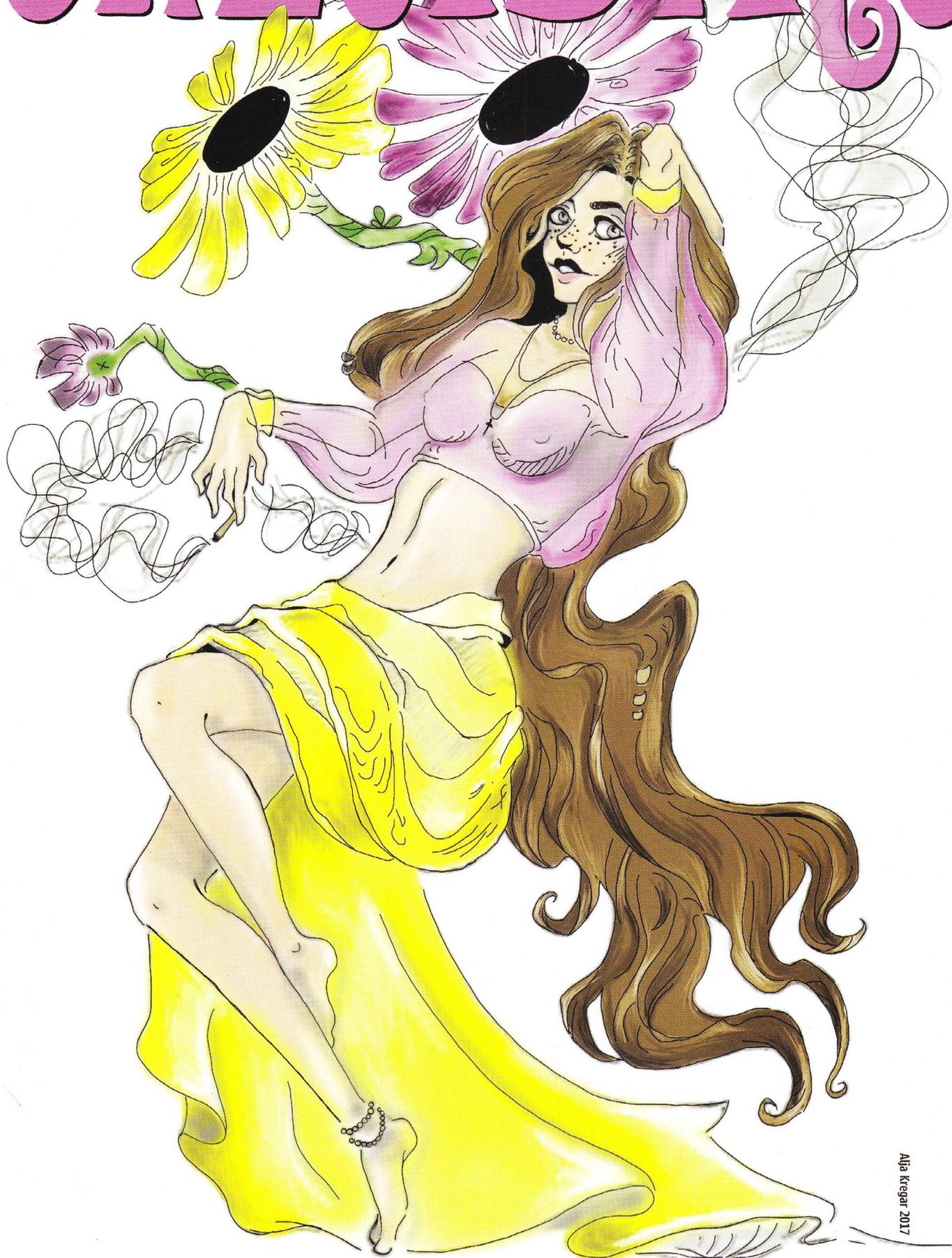
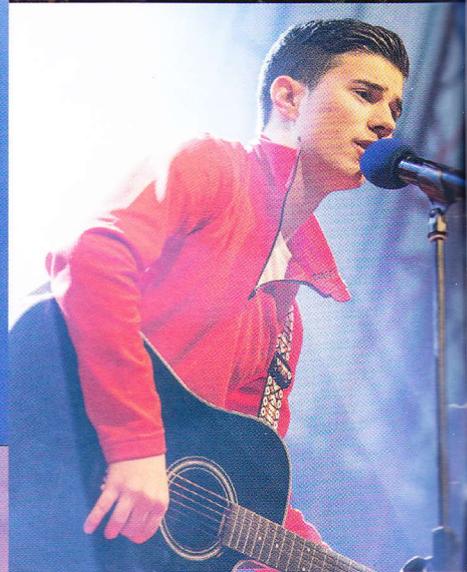
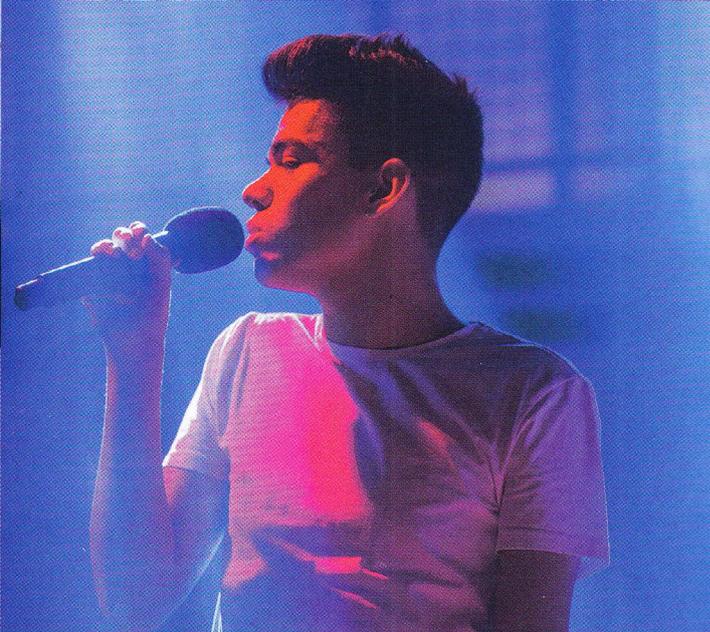
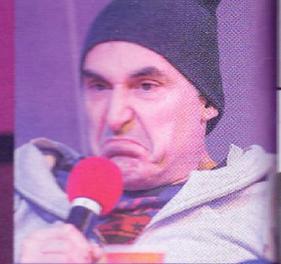
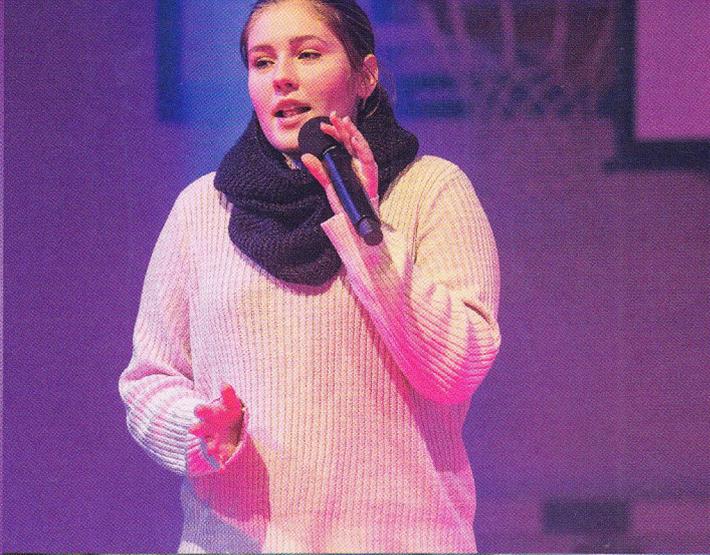

M L A D I K A

Iz ponovoletnega obdobja počasi stopam nazaj v resničnost, v stanje resnosti in odgovornosti. Če ne drugega, me v to sili vpis na fakulteto, ki se bliža z neizmerno hitrostjo. Zdi

se, kot da bi s tem, ko po novem letu izklopimo lučke, poleg izklopili še nekakšno nevidno stikalo za upanje, srečo in veselje, letos pa je očitno prišlo še do kratkega stika, ker drugega razloga za gripo, ki se je množično razširila v tej naši deželici na sončni strani Alp, pač ne najdem. Ko tako ležiš doma, obdan s hektolitri čaja na eni strani in s sirupom proti kašlju na drugi, nevede zapadeš v poglobljeno razmišljanje, ki se pri četrtošolcih ponavadi sprevrže v razmišljanje o izboru fakultete, pri vas, devetošolci, pa verjetno v razmišljanje o vpisu na srednjo šolo.

Čeprav sem sama že skoraj polovico svojega obstoja odločena, kam se bom vpisala, kaj bom študirala, se mi v misli vseeno zagriže črv dvoma, katerega tihi glasek pravi: »Si prepričana, da je to tisto, kar si želiš?« Kljub črvu mislim, da je moja odločitev pravilna, in upam, da bo z gripo izginil tudi on, a vseeno vam svetujem, da o vpisu na fakulteto (ali srednjo šolo) dobro premislite in poleg svojega srca poslušate predvsem svoje možgane, ker konec koncev so oni tisti, ki bodo nosili posledice.

Ostanite zdravi!

Nina

MLADIKA, GLASILO DIJAKOV GIMNAZIJE LEDINA | ŠTEVILKA 2, LETO 2016/17, LETNIK 48
| ISSN C503-5473

Urednica: Nina Oražem | Naslovnica: Alja Kregar | Ilustracije: Sara Redžić, Veronika Senica | Jezikovni pregled: Mojca Lotrič | Uredništvo: Hana Baršič Palmič, Ana Krebs, Elektra Lavrič, Urša Majcen, Nina Oražem, Liza Praznik, Nina Rems, Maja Repenšek, Kristjan Sedej, Daša Škof, Tesa Julija Zver, Lora Zver | Foto: Luka Kotnik, Loti Rajič, Ana Čičak | Mentorica: Mojca Lotrič | Tisk: Tiskarna Januš | Naklada: 600 izvodov

Fotografije na notranji strani ovitka so s prireditve Ledinska čestitka 2016. Foto: Luka Kotnik
Foto na zadnji strani: Loti Rajič

KAJA PEROVIC (1. b)

NAJLJUBŠA KNJIGA: In potem ni bilo nikogar več

NAJLJUBŠI FILM: Dekle na vlaku

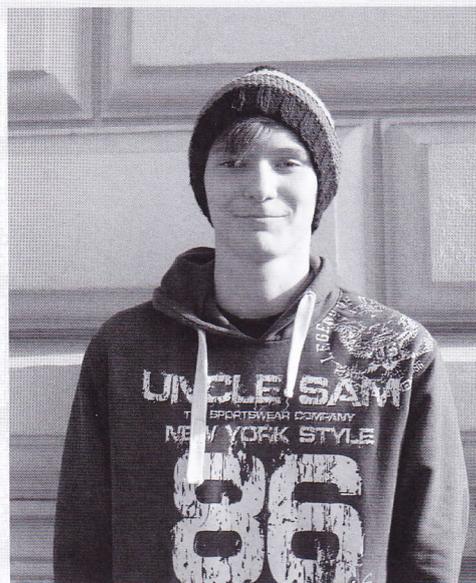
NAJLJUBŠI PREDMET: zgodovina

NAJLJUBŠA PROFESORICA: Lea Nemeč

ASOCIACIJA, KO SLIŠIŠ LEDINA: gimnazija

KAKŠNI FANTJE SO TI VŠEČ: športniki, visoki, prijazni, spoštljivi

LAN LETNAR (1. d)

NAJLJUBŠA KNJIGA: Gospodar prstanov

NAJLJUBŠI FILM: Gospodar prstanov

NAJLJUBŠI PREDMET: zgodovina ali športna

NAJLJUBŠA PROFESORICA: Sonja Kačar

ASOCIACIJA, KO SLIŠIŠ LEDINA: the best šola

KAKŠNE PUNCE SO TI VŠEČ: lepe, pametne, samostojne, metalke

»WITH A LOT
OF SUCCESS
COMES A LOT OF
NEGATIVITY.«

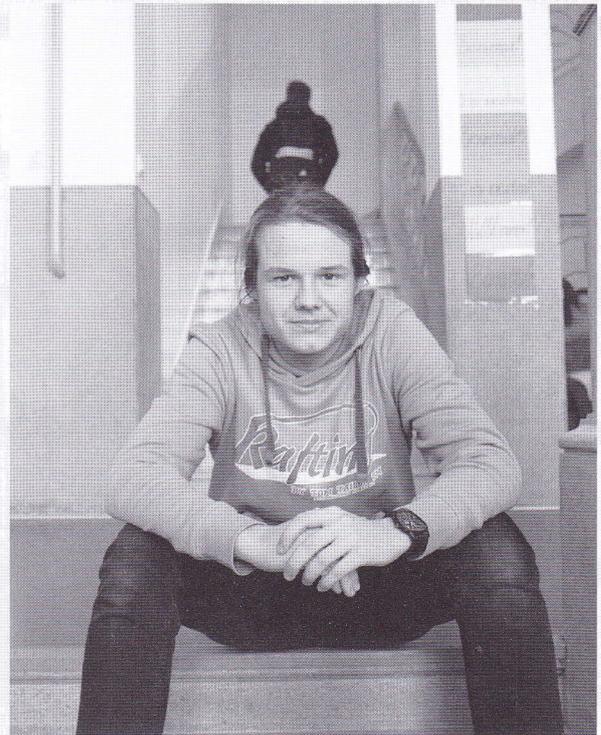
»TRY, FAIL,
TRY AGAIN,
FAIL AGAIN,
FAIL BETTER.«

ANA ŠALAMUN (2. d)

NAJLJUBŠA KNJIGA: If I stay
 NAJLJUBŠI FILM: Pearl Harbour
 NAJLJUBŠI PREDMET: športna
 NAJLJUBŠI PROFESOR: Ruben Belina
 ASOCIACIJA, KO SLIŠIŠ LEDINA: neprespa-
 nost
 KAKŠNI FANTJE SO TI VŠEČ: nasmejani,
 skrbni, preprosti

JURE ŽIGON (2. c)

NAJLJUBŠA KNJIGA: Dnevnik Ane
 Frank
 NAJLJUBŠI FILM: Snowden
 NAJLJUBŠI PREDMET: glasba
 NAJLJUBŠI PROFESOR: Tomaž Karče
 ASOCIACIJA, KO SLIŠIŠ LEDINA: dobra
 šola
 KAKŠNE PUNCE SO TI VŠEČ: take, ki ne
 skrivajo svojega obraza

»DON'T STOP
 WHEN YOU ARE
 TIRED, STOP
 WHEN YOU
 ARE DONE.«

»THE QUIETER
 YOU ARE THE
 MORE YOU'LL
 BE ABLE TO
 HEAR.«

TEJA SLANA (3. f)

NAJLJUBŠA KNJIGA: romani Julesa Verna

NAJLJUBŠI FILM: Avatar

NAJLJUBŠI PREDMET: psihologija (zaradi Prhavca), drugače pa biologija

NAJLJUBŠA PROFESORICA: Andreja Pavle Jurman

ASOCIACIJA, KO SLIŠIŠ LEDINA: kaj je v jedilnici za jest

KAKŠNI FANTJE SO TI VŠEČ: huda postava, zabaven, večji od mene

»DON'T LET
SMALL MINDS
CONVINCE THAT
YOUR DREAMS
ARE TOO BIG.«

CLIRIM AHMETAJ (3. e)

NAJLJUBŠA KNJIGA: Sovica Oka

NAJLJUBŠI FILM: Southpaw ali Black hawk down

NAJLJUBŠI PREDMET: psihologija ali geografija

NAJLJUBŠA PROFESORICA: Lea Nemeč

ASOCIACIJA, KO SLIŠIŠ LEDINA: popravni roki ob koncu konference

KAKŠNE PUNCE SO TI VŠEČ: lepe, zabavne, ne smejo bit vzvišene, športne

»RISK
SOMETHING
TO GET
SOMETHING.«

LEA MOHORIČ (4. d)

NAJLJUBŠA KNJIGA: Eragon
NAJLJUBŠI FILM: Gladiator
NAJLJUBŠI PREDMET: psihologija
NAJLJUBŠI PROFESOR: Peter Prhac
ASOCIACIJA, KO SLIŠIŠ LEDINA: zabava
KAKŠNI FANTJE SO TI VŠEČ: črn humor,
pameten, nalezljiv smeh

ANDRAŽ KOS (4. d)

NAJLJUBŠA KNJIGA: Čefurji raus!
NAJLJUBŠI FILM: Django Unchained
NAJLJUBŠI PREDMET: zgodovina
NAJLJUBŠI PROFESOR: Boris Pavliha
ASOCIACIJA, KO SLIŠIŠ LEDINA: naloga
KAKŠNE PUNCE SO TI VŠEČ: nasmejane,
sproščene, odločne, zabavne

»NOT ALL
WHO WONDER
ARE LOST.«

»HASTA
LA VICTORIA
SIEMPRE!

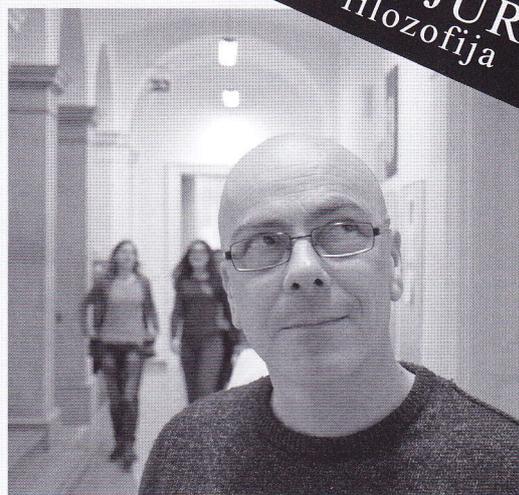
**KSENIJA TERGLAV
JAKOPIN**
angleščina

ASOCIACIJA NA LEDINO: dijaki
NAZADNJE PREBRANA KNJIGA: Michal Viewegh: Letoviščarji
ČE NE BI BILA PROFESORICA, BI BILA: profesorica
NAJLJUBŠI FILM: Rain man, Forrest Gump
POD TUŠEM POJEM: ne pojem
MED POUKOM NE PRENESEM,
DA DIJAKI: ždijo na telefonu

»ŽIVLJENJE JE
SESTAVLJENO IZ
PRILOŽNOSTI, KI
JIH IZKORISTIŠ,
IN PRILOŽNOSTI,
KI JIH ZAMUDIŠ.«

GORAZD JURMAN
filozofija

ASOCIACIJA NA LEDINO: (pre)mного stopnic
NAZADNJE PREBRANA KNJIGA: Toni Morrison: Milost
ČE NE BI BIL PROFESOR, BI BIL: zobar
NAJLJUBŠI FILM: Casablanca
POD TUŠEM POJEM: ne pojem, godrnjam
MED POUKOM NE PRENESEM,
DA DIJAKI: niso mentalno prisotni

»SAMO
BREZ
PANIKE.«

Kaj? astronomski tabor

Kdaj? 12. do 16. december 2016

Kje? CŠOD Planinka

Dijaki predvsem višjih letnikov smo teden, natrpan s testi, preživeli v duhu astronomije. V Planinki smo razpakirali kovčke, odgovornost za nas pa so prevzeli profesorji fizike. A zvezde letos niso bile na naši strani. Polna luna je namreč zastrla pogled nanje, a če smo iskreni, smo to komaj opazili. Zamotili smo se s čudovitim razgledom, ki ga je ponujala lega doma, ne pretirano okusno hrano in predavanji o astronomiji. Vsem, ki imajo naslednje leto možnost udeleževanja, tabor toplo priporočamo, saj predstavlja odlično priložnost medgeneracijskega druženja, igranja taroka ter špricanja pouka. (Liza Praznik)

Kaj? ekskurzija na Dunaj

Kdaj? 20. do 23. oktober 2016

Kdo? 21 dijakinj in 2 profesorici

Super punce smo se tri dni potepale po glavnem mestu Avstrije. Ogledale smo si palačo Habsburžanov Schönbrunn, Plečnikovo cerkev sv. Duha, Klinkowströmov zavod, kjer je poučeval France Prešeren, Novo univerzo, kjer je delal Jožef Stefan, tehnični muzej, narodno knjižnico, Belvedere, galerijo Albertina, Karlov trg, obiskale smo zabavišni park Prater, si ogledale središče Dunaja ter spoznale, kje so delali in živeli Slovenci. Zadnji dan smo si priborile tudi dve uri sproščanja v obliki šopinga in se zadovoljne odpeljale domov. (Maja Repenšek)

Kaj? strokovna ekskurzija v Bosno za ljubitelje zgodovine, geografije, umetnostne zgodovine in čevapčičev

Kdaj? začetek oktobra 2016

Kdo? četrti letniki, Florjanc, Ferder Brunšek in Bovha

Pot nas je vodila preko Jesenovca in Banjaluke vse do Sarajeva in planine Vlašič. Ustavili smo se še v rojstnem kraju Iva Andrića in pravi sarajevski pivnici. Profesorji so uživali v pivu, mi pa smo se lahko zavrteli v ritmu žive glasbe. Ritem vsem že poznanih popevk nas je spremljal še do sončnega Mostarja ter prelepega slapu Kravice. In seveda se nismo pozabili ustaviti tudi ob Neretvi, kjer je potekala znamenita bitka za ranjence. Pa še to: išče se, kdor je dejansko rešil tisti *izredno dolg* učni list :P (Urša Majcen)

Kaj? Ledinska čestitka
Kdaj? 23. december 2016
Kje? v telovadnici

Na Ledini smo se, kot je že v navadi, odločili zadnji dan šole popestriti. Dijaki in profesorji so s skupnimi močmi pripravili še eno izvrstno Ledinsko čestitko. V šoli smo bili prikrajšani za prvo uro, po lahkotno preživeti razredni uri pa smo se polni pričakovanj zbrali v telovadnici. Že prejšnji dan so postavili oder in poskrbeli za dobro ozvočenje. Lahko smo uživali v številnih talentih naših dijakov, omeniti pa je treba tudi profesorje, glede katerih lahko brez pomislekov rečemo, da tako kul profesorjev ne premore nobena druga šola. Vzdušje je bilo prijetno praznično, saj ni manjkalo ne plesa, ne petja, pa tudi skečev in smeha ne. Še posebej pa ni manjkalo dijakov, veselih nad tem, da se bližajo težko pričakovane in zaslužene počitnice. Foto utrinke s prireditve pa si oglejte na platnicah te čudovite Mladike. (Daša Škof)

Kaj? literarni pogovor o pesniški zbirki
Zbrka poezije
Kdaj? 15. december 2016
Kje? učilnica 115

Dijaki 4. g smo se pri slovenščini odločili organizirati intervju z mlado pesnico Zala Đurić Ribič in urednico Natašo Detič. Gorana Mijatović in Jošt Mandič, dijaka naravoslovnega oddelka, sta ob pomoči razreda s poglobljenimi vprašanji pokazala, da se naravoslovci najdemo tudi pri vodenju literarnega pogovora. Zala nista spraševala le o njeni prvi zbirki, ki nosi naslov Zbrka poezije, temveč ju je zanimalo tudi njeno osebno življenje. Zala pravi, da jo bomo spoznali ob prebrani zbirki, kajti ta je v celoti osebnoizpovedna. Njen navdih za pisanje so predstavljale tudi težave v šoli.

Nataša Detič, urednica založbe Ocean, pravi, da Zala kljub mladosti velja za izjemno talentirano pesnico. Povedala nam je še, da se v Zbirki poezije lahko najdejo tako mladi kot stari, le na drugačen način. Ob zaključku nam je na vprašanje glede svoje prihodnosti Zala odgovorila, da se bo še naprej posvečala vsem področjem umetnosti, kajti to je njen način življenja. (Mark Stanič)

Kaj? mednarodna izmenjava Erasmus+
Kdaj? 17. do 21. oktober 2016
Kje? pri nas

Na Gimnaziji Ledina se vključujemo v različne projekte. Erasmus+ je eden od njih. To je program EU, ki mladim v Evropi nudi izobraževanje, usposabljanje in športne aktivnosti, ki bi jih povezale. Njegov proračun je dovolj visok, da bo letos zagotovil takšne možnosti več kot štirim milijonom Evropejcev, ki želijo študirati v tujini ali pridobiti izkušnje kot prostovoljci.

Erasmus+ finančno podpre veliko projektov, med njimi je tudi mednarodni projekt Gimnazije Ledina Food and Sustainability Thrive (FAST). Projekt je sestavljen iz več delov, vključuje pa tudi izmenjavo, ki je seveda za dijake najbolj zanimiv del. Gimnazija Ledina se je odločila za izmenjavo z nizozemsko srednjo šolo Zwijsen college. Prvi del izmenjave je potekal od ponedeljka, 17. oktobra, do petka, 21. oktobra 2016, ko so se nam v Sloveniji pridružili nizozemski dijaki, ki so z letalom prileteli na letališče Jožeta Pučnika. Slovenski dijaki smo jih pospremili domov in jim razkazali okolico. V torek zjutraj pa se je začel program, ki je trajal ves teden. Prvi dan smo jim razkazali šolo ter jih uvedli v temo projekta. Imeli smo predavanje o jabolkah, nato pa smo naredili nekaj poskusov v laboratoriju in dokazali, katero sadje ima največ vitamina C. Popoldne smo imeli orientacijo. Tako smo nizozemskim dijakom lažje predstavili Ljubljano in njene lepote. Preostalo popoldne in večer smo bili prosti, kar smo lahko izkoristili, da smo jih z družino peljali še v kakšen znan kotiček Slovenije (Bled, Kamnik, Postojnsko jamo...). Naslednja dva dni smo imeli delo na terenu. Pred šolo nas je pobral avtobus in nas odpeljal na ogled ekološke kmetije Repovž, proizvodnje in prodajalne pijač Dana, poskusnega sadovnjaka, kmetije Kos in Kmetijskega inštituta Slovenije. Da pa niso prevladovale le šolske zadeve, smo opravili še zanimivo laboratorijsko delo in uživali v športnih dejavnostih. V petek, zadnji dan, pa smo bili v šoli. Imeli smo tri ustvarjalne delavnice, in sicer smo ustvarjali s hrano, na okrasne kozarce risali sadje ter iskali pregovore o hrani. Na žalost se je bližal konec našega prvega srečanja, saj so imeli nizozemski dijaki zvečer let nazaj na Nizozemsko. Vsi smo bili malo žalostni, vendar smo imeli v mislih, da se bomo kmalu spet videli, saj jim bomo obisk vrnili že prvi teden aprila. (Nina Rems)

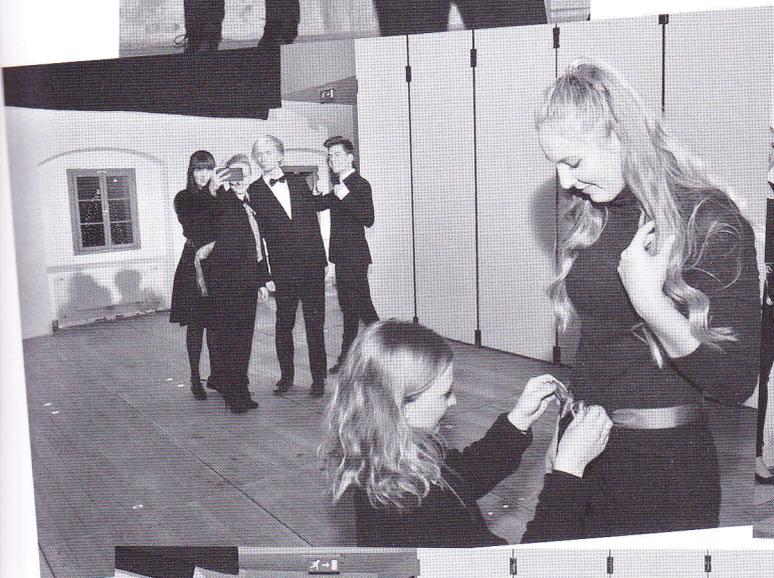
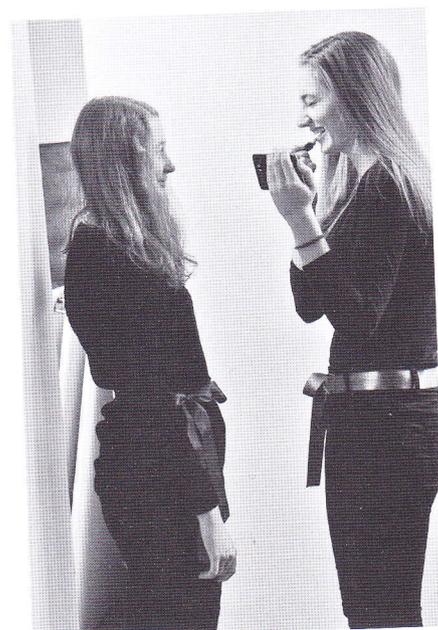
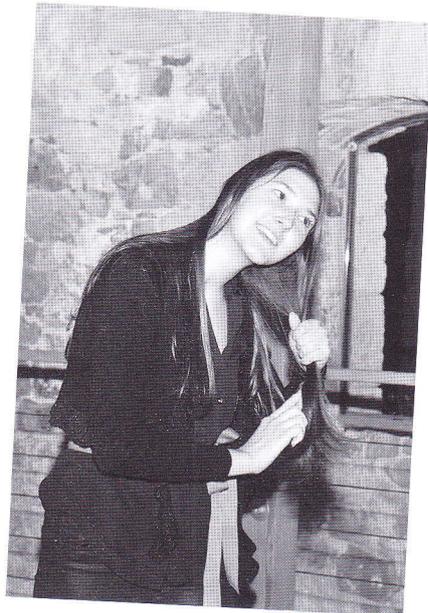
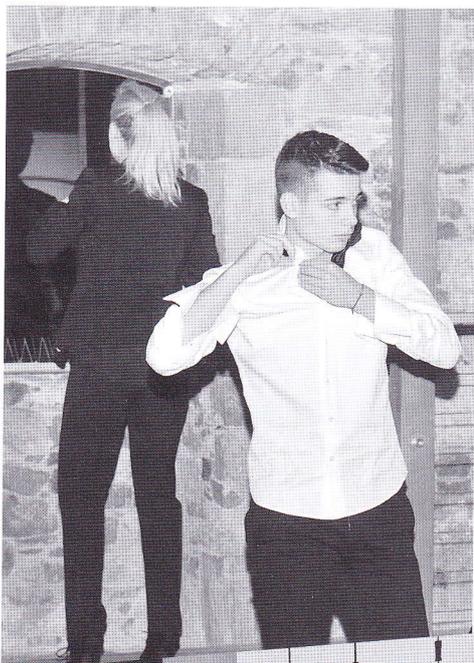

Kaj? koncert Komornega mešanega zbora GL

Kdaj? 3. in 24. december in 6. januar

Kje? ljubljanski grad

Po zelo uspešnih in odmevnih koncertih na ljubljanskem gradu decembra 2015 so organizatorji prireditve Grajski december profesorico in zborovodkinjo Marjetko Kozmus prosili, da bi naš zbor ponovno sodeloval v programu prireditve. Zato so pevci in zlasti profesorica zavihali rokave in pridno vadili več mesecev. Rezultat: trije nepozabni koncerti v soju prazničnih luči! Hvala vam! Takšno pa je bilo vzdušje v zaodrju in na koncertu:

»Kot dijak sem bil vedno bolj tiha voda, ki bregove dere.«

Intervju z Rokom Škufco, profesorjem matematike in informatike

Je prijazen in rad pomaga dijakom, pri svojem delu je spoštljiv in korekten. Svoje ure vedno prične z »lep pozdrav vsem skupaj«, dijakinje pa rad naslavlja z »deklica«. Zelo rad se oblači v kariraste srajce. Veliko časa posveti športu, saj je rekreacija zanj zelo pomembna. V prostem času dela kot prostovoljec v organizaciji Rdeči križ in tako pomaga ustvariti boljši jutri. Po horoskopu je lev, zato včasih tudi zarjove. To je Rok Škufca, profesor matematike.

Zakaj ste izbrali poklic profesorja?

Moje življenje je sestavljeno iz naključij in edina stvar, o kateri sem bil prepričan v otroštvu, je, da ko odrastem, ne bom učitelj, ker sta bila oba moja starša učitelja. Že v srednješolskih letih sem veliko inštruiral svoje sovrstnike, prav tako sem inštruiral v obdobju faksa. Kot študentu se mi je ponudila priložnost, da inštruiram tudi odrasle, kasneje pa sem začel nekaj ur na teden poučevati še mladino. Tako sem dobil svojo prvo zaposlitev na zasebni gimnaziji.

Kateri je bil vaš najljubši predmet v srednji šoli?

Matematika mi je bila ljuba predvsem zato, ker mi nikoli ni delala nobenih težav in sem se z lahkoto poglobil vanjo, poleg tega pa sem užival tudi pri urah geografije.

Katero srednjo šolo ste obiskovali? Bi jo lahko primerjali z Gimnazijo Ledina?

Obiskoval sem Gimnazijo Škofja Loka. Mislim, da bi jo lahko z Ledino primerjal v marsičem. V gimnaziji sem se zelo dobro počutil, to so bila zame zelo lepa štiri leta najstništva. Imel sem družbo sošolcev, s katerimi sem se zelo dobro razumel, prav tako je naša šola slovela po demokratičnosti in odprtosti. Po teh segmentih lahko delam vzporednice z Ledino.

Kaj je največja neumnost, ki ste jo naredili kot dijak?

Kot dijak sem bil vedno bolj tiha voda, ki bregove dere. Delal sem običajne neumnosti, ki jih delajo dijaki, so pa bile moje neumnosti najbolj zgoščene poleti na prehodu iz prvega v drugi letnik, ko sem z desetimi prijatelji odšel na morje v Červar.

Kateri je vaš najljubši dan v tednu?

Pravijo, da so ponedeljki najdaljši in glede na to, da mi v vsakem dnevu zmanjka časa, je mogoče s tega stališča ponedeljek najboljši dan (smeh). Ne, zakaj bi lagal? Seveda se prav tako kot vsi ostali veselim petkov.

S čim se ukvarjate v prostem času?

Izkoriščanje prostega časa vedno prilagodim vremenu in letnemu času. Pozimi rad turno smučam, zelo rad premagujem alpske prelaze (v Dolomitih in slovenske prelaze na meji z Avstrijo) ter tečem na smučeh. Spomladi, ko se sneg stali, rad kolesarim s svojo specialko, skozi vse leto, predvsem v poletnih dneh kadarkoli in v kakršnemkoli vremenu (tudi v dežju), pa hodim v gore. Preizkusil sem se tudi v lednem plezanju po slapovih in v plezanju po grapah.

Katera je vaša najljubša knjiga?

Moja najljubša knjiga je roman Pot, ki ga je napisal Nejc Zaplotnik. Roman je avtorjeva pripoved o njegovi življenjski poti. Zaplotnik je že v otroštvu odkril ljubezen do gora, tako kot jaz. Na začetku je plezal po okoliških gorah, nato pa si je za cilje izbiral vse višje vrhove. Gore so mu na začetku pomenile dom in varnost. V višave ga je vodila želja po svobodi. Tako so se začeli njegovi začetki v alpinizmu. V knjigi zelo slikovito opiše tudi vzpone na Mount Everest. Knjiga mi je pri srcu tudi zato, ker se njegove pripovedi o poteh, ki jih je prehodil,

prepletajo z izkušnjami in doživetji, ki so zaznamovala njegovo življenje.

Kateri vrh si želite osvojiti?

Mislím, da zame ni pomemben vrh; če sem iskren, mi je bolj pomembna pot do vrha in to, da sem v naravi, na svežem zraku. Vrhov ne osvajam z namenom, da bi jih osvojil. Res pa je, da delam slovensko transversalo od Maribora do Ankarana, ampak to je desetleten projekt, ki se počasi nadaljuje.

Na kateri vzpon ste najbolj ponosni?

Kot sem že omenil, mi vzpon ni tako pomemben, poti pa so. Pot, ki mi bo najbolj ostala v spominu, je prečenje Železniških špic s Staničevim vrhom. Zame je to bila zelo prijetna alpinistična tura.

Se v življenju po kom zgledujete?

Ne. Nimam nobenih idolov ali idealov.

Kakšno zvrst glasbe najraje poslušate?

Glasba, ki jo poslušam, je odvisna od mojega razpoloženja. Rad poslušam glasbo na radiu, najraje Val 202, po duši srednješolskih let pa sem definitivno roker. Glede koncertov pa ... sem bolj redek obiskovalec koncertov, vendar me tudi tam najdete. Moj največji koncert je bil definitivno koncert Rolling Stones v Zagrebu.

Če bi lahko spoznali katerokoli osebo, ki je živela ali še živi, kdo bi to bil in zakaj?

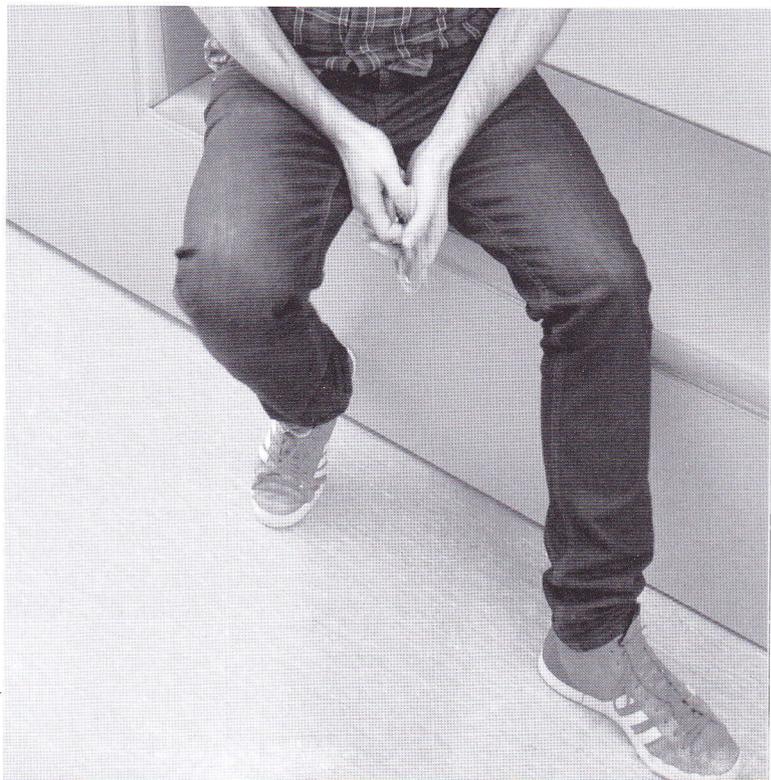
Zagotovo bi želel spoznati žal pokojnega Nejca Zaplotnika, avtorja knjige, ki sem jo prej omenil. Njegova knjiga Pot je zame kot nekakšna biblija in mi je v navdih za mnogo stvari v življenju. Mislím, da bi se z njim lahko o marsičem pogovoril, predvsem o njegovih vzponih, miselnosti in filozofiji.

Na kaj ste pozorni pri odnosu z dijaki?

Predvsem na dialog in na to, da je moj odnos do dijakov človeški, da nisem vzvišen.

Mislíte, da si dijaki dandanes preveč upamo?

Moj hitri odgovor bi bil da, ampak ... Vsaka generacija misli, da je mladina nevzdržna, tako so mislili učitelji že v začetku 20. stoletja. Gre samo za to, da smo se včasih drugače obnašali do učiteljev, do njih smo čutili nekakšno strahospoštovanje, po mojem mnenju danes tega ni več. Vseeno mislim, da to ne pomeni, da nas ne spoštujete. V vaših očeh smo še vedno zelo pomembni, vendar to pokažete na drugačen način.

(Skoraj) na kavi s profesorico Nadjo in ilustratorjem Matejem de Ceccom

Idealen načrt: na kavo povabiti nekdanjo mentorico Mladike in profesorico nemščine Nadjo Gliha Olenik ter takratnega tehničnega urednika in ilustratorja Mateja de Cecca ter v prijetnem vzdušju poklepetati, kako sta sodelovala in kako je Mladika nastajala pred dvajsetimi leti. No, kave nismo popili, a odgovore na vprašanja smo vseeno dobili.

Od kdaj do kdaj ste bili mentorica Mladike?

Mladiko sem prevzela isto leto, ko sem prišla na šolo, in sicer davnega leta 1996. Takrat sem namreč poučevala slovenščino in dogovor je bil, da vsak prevzame en krožek. Meni so ponudili mentorstvo šolskega glasila, ki sem ga potem obdržala celih dvanajst let.

Kako je bilo videti vaše delo mentorice, kakšna je bila vaša vloga?

Kot mentorica sem predvsem skrbela za redne sestanke uredništva in novinarjev in seveda, da smo se držali rokov. Takrat so namreč izšle kar štiri Mladike na šolsko leto in čas oz. roki so bili naš največji problem.

Kakšen je bil postopek izdaje Mladike?

Imeli smo stalne rubrike in vsak je imel točno določene zadolžitve. Največja težava je bilo najti sponzorje, ki bi nam za oglas v Mladiki donirali kakšen manjši znesek, saj se ne spomnim, da bi šola kaj veliko prispevala zraven. Postopek pa je bil tak – pisanje in urejanje člankov, pri katerih sem bila tudi lektor in cenzor, in urejanje le-teh. Ko je bilo gradivo nabrano in urejeno, sta ga dva dijaka odnesla v tiskarno. Mislim, da smo nazadnje tiskali v neki tiskarni v Plavi laguni, kjer so delali invalidi.

Mladika se je v tistem času prodajala za 200 SIT. Za kaj se je porabil zaslužen denar?

Vsako leto smo planirali, da bi si mladikovci z zasluženim denarjem konec leta plačali izlet. Ne spominjam se, da bi to kdaj uresničili. Bolj se mi zdi, da je šel izkupiček vedno za tisk naslednjega izvida.

Kdo od sodelujočih pri Mladiki se vam je najbolj vtisnil v spomin?

Če sem poštena, prav moja prva generacija – de Cecco,

Kopinč, Širok, Sever kot glavni urednik ... To so bili dijaki, ki so bili izredno kreativni in duhoviti, kritični, predvsem pa mislim, da je vsak zase precej dobro vedel, kaj ga zanima in kaj hoče početi v življenju.

Kako bi opisali sodelovanje z Matejem de Ceccom? Kako se ga spominjate?

De Cecco je za Mladiko risal. Zelo dobro, z veseljem in veliko nadarjenostjo. Risanje je bila njegova glavna dejavnost, žal velikokrat tudi med poukom, vsaj med mojim, to je slovenščino. Mislim pa, da je bil tako pri Mladiki kot v razredu nepogrešljiva ikona in smo njegove risarske sposobnosti vsi cenili. Pa tudi sam, menim, se jih je kar dobro zavedal. Vsaj kazal je tako. Bil je prijeten dijak, nikoli nesramen ali nadut.

Ali so imeli dijaki, ki so sodelovali pri Mladiki, kakšne ugodnosti?

Nobenih. Dobivali smo se popoldan po pouku, ne spomnim se, da bi kdo zaradi Mladike manjkal pri pouku. V tiskarno so dijaki nosili gradivo popoldan, v prostem času. Nagrada je bila nov izvod Mladike, pa tudi zabava pri njenem nastajanju.

Zaradi česa ste imeli z njimi največ preglavic?

Preglavic je bilo kar nekaj, saj so dijaki pisali o marsičem, kar jih danes ne zanima več. Čeprav smo se dogovorili, da se o profesorjih ne sme pisati žaljivo in da zna vsak dober pisec kritizirati med vrsticami, so si včasih vseeno koga privoščili, tako da je bilo treba poleg požrte jeze pisati v naslednji številki še opravičilo. Enkrat so si dovolili malo preveč provokativno naslovnico, ki jo je bilo treba sfrizirati v zadnji minuti, da ne govorim o tem, da smo dobili prepoved za vsako pisanje člankov na politično ali religiozno vsebino. Na neki način mi je bilo všeč, da so dijaki tako kritični, da se zanimajo za vse mogoče, tudi družbeno dogajanje, po drugi strani pa smo bili večkrat na pretankem ledu in dogajale so se nevšečnosti. Zato sem se navadila, da sem vsako Mladiko pred izidom nesla pomočniku, to je današnjemu ravnatelju, in ga prosila za oceno oz. cenzuro.

POJDI NA
STR. 14

liha Olenik

Tesa Julija Zver
in Lora Zver
Foto: Ana Čičak,
osebni arhiv M. d. C.

Matej de Cecco je ilustrator in ustvarjalec stripov, čigar ilustracije ste najverjetneje srečali, ko ste v osnovni šoli brali PIL ali pa kakšno od knjig Dese Muck Blazno resno. Nekoč je obiskoval Gimnazijo Ledina in soustvarjal Mladiko, zato smo mu morali zastaviti par vprašanj.

V katerih letih ste sodelovali pri Mladiki?

Se mi zdi, da od leta 1994 do približno 1998. V četrtem letniku niti ne več toliko, ker je treba takrat še malo pustiti mlajšim.

Kaj je bila vaša naloga v uredništvu?

Bil sem pomočnik grafičnega urednika. To je pomenilo samo, da sem vsake toliko časa kaj narisal. V bistvu je bilo, ko smo prišli, zelo veliko že narisane od nekoga iz Bežigrada, ki ga je nekdo iz uredništva spoznal na neki stripovski delavnici. Grafičnemu pa je šlo to malo v nos.

Kakšen je bil postopek izdaje Mladike?

Najprej smo imeli sestanek. Mentorica nas je malo spraševala, o čem bi radi pisali. Imeli smo tudi nabiralnik, v katerega je lahko random folk (to pomeni ne-pri-Mladiki-sodelujoči ledinci) metal prispevke. Nekaj rubrik je bilo stalnih in so jih pisali ves čas isti ljudje. Nato smo določili rok, do katerega smo oddali vse prispevke. Potem smo pri nekem sošolcu (ki smo ga povabili zraven samo zato, ker je imel doma printer) vse skupaj sprintali. Ilustracije smo izrezali in montirali (prilepili) zraven. To ni bilo nič narejeno z računalnikom. V primerjavi z današnjo Mladiko nismo bili tako fancy. Nato smo ta vzorec (fizično, ne po mailu) odnesli v tiskarno za Bežigradom. Ko so bile kopije natisnjene, jih je pa nekdo šel iskat. Za to je najverjetneje plačalo ... ne vem ... računovodstvo?

Mladika se je v tistem času prodajala za 200 SIT. Za kaj se je porabil zasluženi denar?

Neka generacija pred nami je imela menda veliko plusa s prodajo Mladike in so si kupili printer. Potem pa ga je takratni ravnatelj zaplenil. Zato so bili zelo slabe volje. Zaslužek od prodaje smo vedno nesli računovodkinji. Je bilo pa res, da če smo potrebovali kakršenkoli material, smo ga nabavili, ji prinesli račun in nam je vrnila denar. Tako smo imeli vsi najdražje kulije, flukije in svinčnike

(stali so dva jurja pa pol tolarjev = za cel mesec malice). Torej, nismo imeli neke svoje blagajne, smo pa nekako vseeno vedeli, ali smo v minusu ali v plusu.

Kako bi opisali Mladiko?

Zafrkantski časopis pač. Notri so bili stripi, veliko ilustriranega (no, kolikor se je dalo), zafrkantski članki pa recenzije pa to. Pa vsake toliko časa (po možnosti, ko se je bližala matura) je pisalo tudi kaj uporabnega za maturo. Drugače pa je bila kot Radio Študent, samo natisnjen (smeh).

Ali se je komu zdel časopis zaradi lahke vsebine kdaj neprimeren?

No, vsako leto na informativni dan smo sedeli na neki klopi s kupom starih Mladik in predstavljali zadevo potencialnim bodočim fazanom. Potem je prišel mimo Boris Kopitar (zelo velik, v plašču, z zelo nizkim glasom), vzal random številko (bila je stara in nismo točno vedeli, kaj je notri) in jo odprl na random strani ... Čisto po naključju pa je

Se spomnite kakšnega burnega dogodka, povezanega z objavami v Mladiki?

Najbolj buren dogodek je bil ravno v tem kontekstu in ravno v omenjeni generaciji piscev. Neki dijak, mislim, da je bil to Rok K., je namreč napisal zelo kritičen članek o duhovščini in takratnem ljubljanskem nadškofu, ki ga je za nameček pod članek še narisal. Meni se članek ni zdel žaljiv, zlasti ne v primerjavi z

izjavami za javnost, ki jih je imel gospod nadškof, a sem večkrat razmišljala, da sta socialistična preteklost in režim diktature dolgo časa pustila sledi v vedenju ljudi.

Bi radi sporočili še kaj?

Dijaki, bodite radovedni, pogledjte kdaj tudi prek računalniških in mobilniških zaslonov ter opazujte svet okoli sebe.

bila na tisti strani do pasu gola Samantha Fox. Mi smo še vedno govorili, kako delamo fajrn stvari, on je pa samo zelo resno zaprl revijo. Še vedno ne vem, ali se je potem kdo od njegovih vpisal na Ledino ali ne. (smeh)

Kdo od sodelujočih pri Mladiki se vam je najbolj vtisnil v spomin?

Rok Kopinč, moj sošolec, ker sva bila oba grafična in sva hodila tudi po drugih šolah po Ljubljani in prodajala Mladike kot dva klošarja, ker jih nihče ni kupil (smeh). On je tudi risal naslovke.

Kaj najbolj pogrešate?

Zajebancijo. Še posebej se spomnim, da je imel Borut Kotar, ki je bil en letnik pred mano, vedno isto kolumno »Slovenski običaji« (writer's note: nič od tega niso bili pravi slovenski običaji, tako da boste, če greste brat stare Mladike v antropološke namene, morda razočarani) in »Bari v stari«, ki je bila recenzija barov v stari Ljubljani. A tega nimate več?

Česa res ne pogrešate?

Kaj pa vem ... Prodaje. Res se mi ni dalo težiti ljudem. Pač sedeli smo tam; če je kdo kupil, je kupil, če pa ne, pač ne. Če smo šli na druge šole (npr. Poljane), se je bilo treba bolj truditi. Enkrat sva z Rokom prišla k nekemu na uro biologije: »Dober dan, midva tle prodajava, če ... Aja, nobeden. Okej.« Včasih sva koga na hodniku vprašala, če prideva k njemu na uro, in je rekel ja, ker je profesorica spraševala. Pa jim je nekaj minut šlo. Midva sva rekla: »Okej, ampak morajo vsaj trije kupit.«

Ali ste na račun Mladike pogosto izostali od pouka?

Ko smo šli iskat naklado (dva paketa), pa ko smo šli prodajat.

Kako bi opisali sodelovanje z mentorico Mladike prof. Gliha Olenik?

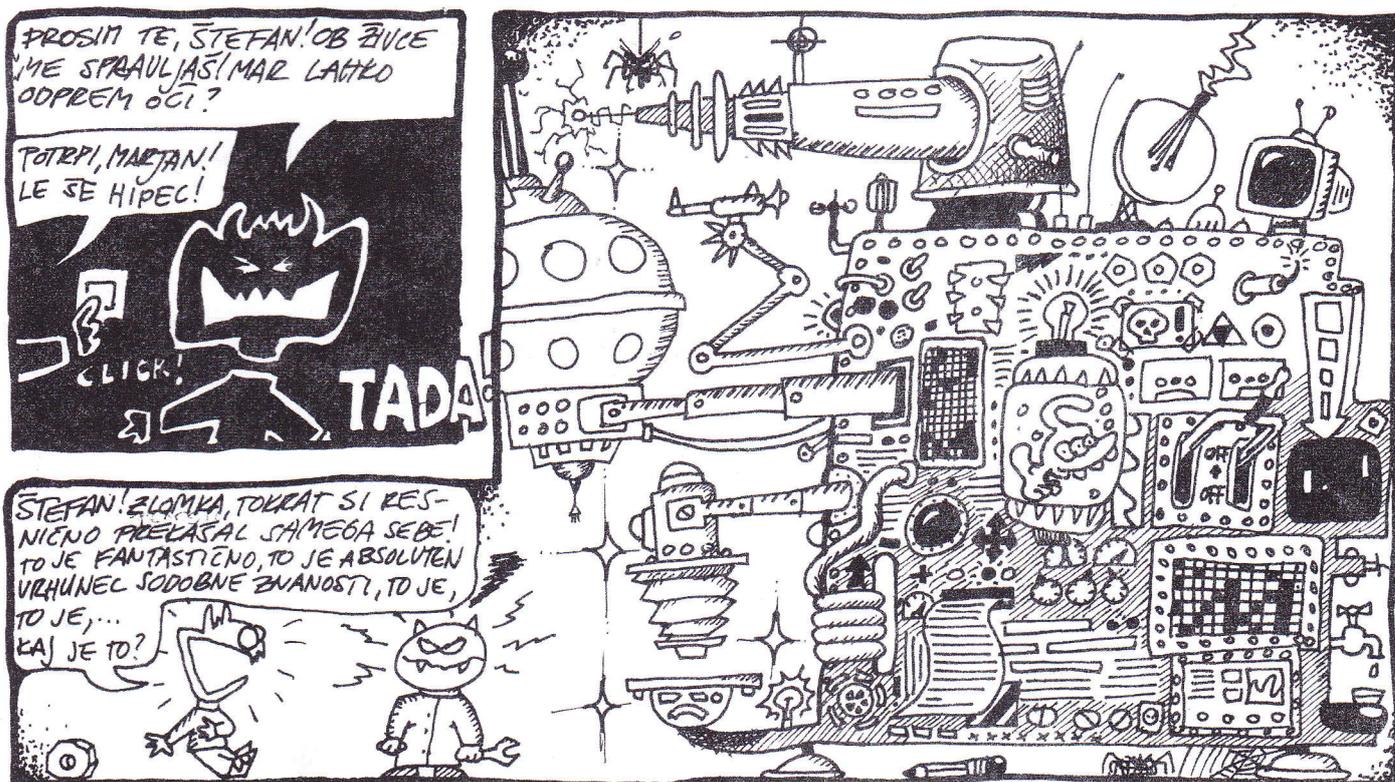
Nas je imela samo eno leto, ampak nas je učila slovenščino, tako da smo se poznali. Mislim, da ji je bilo (tako kot nam) predvsem v interesu, da se imamo fino.

Ali je bila pri profesorici stroga cenzura? Koliko svobode vam je dopuščala pri pisanju člankov in ustvarjanju ilustracij?

Ni bilo nobene kontrole. Pač prinesel si članek in ga oddal. Ne vem, ali je mentorica kaj od tega prebrala. Revija je bila polna neumnosti (smeh). Enkrat smo morali (mi, ne mentorica) nekaj zavrnuti, ker je bil članek preveč poln internih for. V bistvu toliko, da niti vsi iz avtorjevega razreda niso razumeli, za kaj gre. Samo enkrat je sošolec Rok narisal na naslovnico neko močnejšo damo v bikiniju in pozerski pozi ter napisal zraven »Mladika, erotski magazin«. Mentorica nad tem ni bila najbolj navdušena in je pripomnila, da se to ravno ne spodobi najbolj. Ravno takrat je bilo v medijih veliko govora o Evropi, EU ... Pa je Rok samo rekel: »Ne, gospa, to je evropski magazin, pa je tko fora.« Potem pa je (še vedno nekam negotovo) rekla: »No, prav.« (To številko si lahko še danes ogledate v šolskem arhivu, baje je rumene barve ;))

Iz osebne radovednosti me zanima, ali ste pogosto zamujali rok oddaje člankov?

Sam nisem toliko pisal, risali smo pa kar hitro. Zase ne vem, če sem kaj blazno zamujal rok. Itak se ga je dalo prestaviti.

Odlomek stripa, ki ga je za drugo številko Mladike 1997/98 narisal Matej de Cecco

Jaka Završan, motokros

Motokros se uvršča med pet najbolj nevarnih športov na svetu. Označujejo ga hitrost, kondicija in skoki z motorjem. Jaka Završan, dijak 3. g, je kljub svojim letom že veliko dosegel v tem športu: dvakratni pokalni prvak Slovenije, dvakrat tretji na državnem prvenstvu in skupno deseti na evropskem prvenstvu 2016.

Jaka, znan si po kar mnogih uspehah v tem nevarnem športu. Ali bi tudi ti motokros označil kot nevarnega?

Ja, definitivno. Veliko je poškodb, možna je tudi smrt, čeprav je redka. Pogoste so poškodbe zapestij, gležnjev, tudi kolen. Načeloma se v motokrosu delimo v dve skupini: tisti, ki so že imeli zlomljeno ključnico, in tisti, ki jo bodo še imeli (smeh). Jaz sem v prvi skupini. Trenutno imam poškodovan gleženj, a na srečo ni zlomljen.

Kdaj se je začela predanost temu športu?

S tem športom se je ukvarjal že moj oče. In ko sem se rodil, je že vedel, da bom delal nekaj z bencinom (smeh). Začel sem leta 2008, pri osmih letih, in vsako leto je bilo bolj resno. Treningi in tekme so se stopnjevale in kmalu smo ugotovili, da bi bilo dobro resno zagristi.

Kaj te privlači na motokrosu? Te ni nikdar strah?

Privlači me vse, vendar od začetka ni bilo tako. Sprva nisem tako užival kot zdaj, šele nato, ko usvojiš šport, da ti voziš motor, ne on tebe, postane proga en sam užitek. Strah me je pa skoraj vedno. Najbolj na tekmah. Pred večjimi tekmami imam tremo, včasih celo ne morem spati.

Kako se kot resen športnik počutiš na Ledini? Ledina podpira tvoje cilje ali si »v sporu« s profesorji?

Moram reči, da je zame šola ne glede na vse na prvem mestu. Vem, da od motokrosa ne bom mogel živeti, zato delam šolo resno. Se zgodi, da manjkam, čeprav se temu izogibam, vendar so mi do zdaj še vsi profesorji prilagodili obveznosti.

Si želiš v tem športu uspjeti tudi profesionalno?

Če bi dobil dobro priložnost kakšne ekipe, bi jo seveda izkoristil. Vendar ta šport v Sloveniji ni tako razvit oziroma je zelo težko uspjeti karierno. Veliko lažje bi bilo v tujini, vendar se zavedam, da je šola tista, ki me bo pripravila na službo.

Kako pa motokros vpliva na tvoje zasebno življenje in tvoj osebni razvoj?

Načeloma nimam prostega časa (smeh). Vsak dan se začne s šolo, nadaljuje s treningom, nato sta na vrsti učenje in spanje. Med vikendi so tekme in sem veliko zdoma, pozimi pa, ko ni tekem, imamo priprave in kondicijske treninge. Zato tudi veliko potujem v tujino. Šport me je naučil reda.

Kako je z dekletmi v motokrosu?

Veliko je gledalk, ki jim je ta šport všeč, pridejo na tekme, smo prijatelji. Menim pa, da to ni šport za ženske. Seveda so izjeme, vendar smo zaradi hitrosti in kondicije, ki jo potrebuješ, moški v prednosti. Trenutno pa tako ali tako nimam časa za punce. No, ja ... (smeh).

Bi rad povedal še kaj?

Lani sem dobil zelo dobro ponudbo Avto magazina, da sem testni voznik. To pomeni, da preverjam in preizkušam motorje, ki jih v Sloveniji nima še nihče, ali pa pišem članke, na spletni strani imam tudi svoj blog. Tako da sem večkrat tudi v tvoji vlogi (smeh).

Kristina Oražem, glasbenica

Kristina Oražem je članica ansambla Skrivnost, v katerem igra kitaro in poje. Ansambel postaja prepoznaven – na facebooku so zbrali že skoraj 4000 všečkov. S sestrama poje na porokah in zabavah, skupaj s puncami iz ansambla pa je ambasadorka projekta Srečna hiša, ki skrbi za otroke rejniških družin.

Kristina, si članica ansambla in ena od ambasadork projekta Srečna hiša. Tvoj teden mora biti zelo poln. Kako je videti dan tako zasedenega dekleta?

Dopoldne imam šolo, popoldne pa enkrat na teden glasbeno, drugače pa vaje z ansamblom, tudi sama vadim kitaro in petje. Kakšen dan delam v Srečni hiši, kjer imamo animacije za otroke. Med vikendom so nastopi in koncerti, v nedeljo zvečer pa imam končno nekaj časa za šolo (smeh). Ogromno sem zdoma, večino časa preživim v avtu.

Nisi aktivna le na glasbenem področju, ampak sodeluješ tudi v projektu Srečna hiša. Nam poveš kaj več o njem?

Zamisel za Srečno hišo je dobila Alenka Žumbar Klopčič, ki ta projekt tudi vodi. Namenjen je izboljšanju počutja otrok v naši občini, kjer je veliko rejniških družin, s projektom pa poskušamo otroke povezati. Srečna hiša je igralnica, kjer potekajo rojstni dnevi in druge zabave, tudi predstavitve knjig, zbiralne akcije, zastonj inštrukcije za osnovnošolce ... Slogan Srečne hiše je: Lokalno veselje za globalno srečo.

Kaj je tvoja vloga v tem projektu?

Članice ansambla smo ambasadork, kar pomeni, da podpiramo koncept hiše in pomagamo pri promociji. Sodelujemo tudi pri delavnicah, večinoma glasbenih. Poleg nas sta ambasadorka tudi Tinkara Kovač in Mitja Petkovšek.

Kdaj se je začela tvoja glasbena in karierna pot?

Glasbena se je začela v četrtem razredu osnovne šole. Nova učiteljica za glasbo je ustanovila zbor, s katerim smo bili zelo uspešni, tekmovali smo celo na Češkem in Slovaškem. Nekoč pa sem za Miklavža skupaj s sestrama dobila kitaro in takrat sem se sama začela učiti instrumenta. Moja 'karierna' pot pa se je začela v osmem razredu, ko sem s sestrama prišla na idejo, da ustanovimo ansambel (smeh). In potem nam je res uspelo. Zdaj imamo že kar nekaj poslušalcev in postajamo vse bolj prepoznavne. Poletni smo bile predskupina Avsenikov, Marka Vozlja in Pop design.

Trenutno si v četrtem letniku. Kakšni so tvoji načrti?

Odločila sem se za študij krajinske arhitekture. Tudi med študijem bom igrala v ansamblu, ker nam ravno zdaj uspeva.

Po kom si prevzela glasbeno žilico?

Vsa družina je glasbeno usmerjena, sploh moj dedek, ki igra harmoniko in je tudi sam imel ansambel. Tudi zbor me je potegnil, ko smo tekmovali in potovali v tujino.

Kaj bi še rada počela v življenju, pa ne najdeš časa za to?

Poskušam si vzeti čas za vse stvari, ki so mi všeč. Zelo rada kuham oziroma pečem. Dobivam že naročila za torte. Če mi nikjer ne bo uspelo, bom pekla torte (smeh).

Bi rada povedala še kaj?

Ja. Ledina nikdar ni bila napačna odločitev. Že zaradi tega ne, ker se dobro počutim v razredu in bi mi bilo žal, da ne bi prišla sem.

Da razumemo Alamuta, moramo razumeti Bartola

Ena najpogostejših besed v besednjaku letošnjih maturantov je zagotovo »Alamut«. Za tiste, ki ne veste: ne, to ni zdravilo proti nespečnosti, temveč ena od knjig za letošnji maturitetni esej.

Trenutno je zanimanje za omenjeno knjigo verjetno res največje v Sloveniji, a čez lužo živi mož, ki se za slovenski jezik in literaturo, predvsem Bartola, zanima, že odkar je prvič prebral Alamuta. To je Michael Biggins.

Michael Biggins in njegova pot do slovenščine

Michael Biggins je bil rojen leta 1954 v ameriški zvezni državi Kansas. Lani jeseni je v Ljubljani predaval o Bartolu in Alamutu. Na začetku predavanja nas je opozoril, da je Kansas ravninski svet – kamorkoli se ozreš, vidiš ravnine brez konca in kraja, hkrati pa je to dežela, kjer vlada popolna jezikovna enotnost, vsi namreč govorijo izključno angleški jezik. Bigginsu in tamkajšnjim prebivalcem se je mnogokrat zdelo čudno, če je kdo med govorjenjem uporabil kakšen drug jezik. Ko je bilo Bigginsu dvanajst let, mu je starejši brat svetoval: »Uči se tujega jezika, saj boš užival!« In Biggins se je začel učiti tujega jezika in pri tem res neizmerno užival. Kot pravi sam: »Jeziki so kot okna, ki odpirajo pogled na svet!«

Biggins se je najprej vpisal na španščino, dve leti kasneje pa na

nemščino. Nemščina mu je bila zelo všeč, zato jo je tri leta kasneje začel študirati na univerzi v Kansasu. A nemščina mu ni bila dovolj, zato se je vpisal še na ruščino, ki mu je odprla vrata v svet slovanskih jezikov, iz katerih je diplomiral leta 1978, prav tako na univerzi v Kansasu. Med študijem se je seveda srečal tudi s slovenščino, na univerzo so namreč mnogokrat prihajali predavatelji in lektorji s filozofske fakultete in to je bila edinstvena priložnost, da se поблиžje spozna z našim jezikom. Od takrat je zaljubljen v naš jezik, ga preučuje, prebira knjige, se ga uči in pravi, da ne bo nikdar prišel do konca. In prav v tem se po njegovem mnenju skriva ves čar slovenskega jezika.

Biggins in Bartol

Ko je Biggins napisal svoj doktorat, je dobil službo na univerzi v Vermontu kot predavatelj ruščine. Leta 1986 je na to univerzo prišel slovenski pesnik, s katerim ga je seznanil njegov sodelavec. In tako je Biggins spoznal Tomaža Šalamuna, s katerim se dijaki po navadi podrobneje seznanijo v 4. letniku. Ja, to je tisti z veliko »stvarmi«. Biggins je Šalamunu pomagal pri njegovem prevodu pesmi v angleščino, s čimer so se Bigginsu odprla vrata v

svet slovenskih pesnikov in pisateljev; v angleščino je prevedel dela številnih slovenskih ustvarjalcev, med drugim Jančarjeva dela, dela Borisa Pahorja, Lojzeta Kovačiča in seveda Vladimirja Bartola, ki mu je od vseh slovenskih avtorjev najbolj pri srcu. Res, da se je Biggins zelo poglobil v prevod Alamuta, hkrati pa se je nadvse poglobil tudi v Vladimirja Bartola; med svojim obiskom v Sloveniji si je ogledal njegov domači kraj, se sprehodil po nekaterih njegovih poteh in celo prebiral njegove zapise in dnevnike, ki so shranjeni v NUK-u. Pravi, da ga Bartolovo življenje izredno zanima, in upa, da mu bo uspelo napisati biografijo.

Alamut in svet

Prevodi Alamuta v druge jezike so se začeli pojavljati po letu 1988, do tega leta so nastali le krajši prevodi v češki in hrvaški jezik; pravo razširitev v svet pa je roman doživel s francoskim prevodom, ki pa nam ga Biggins iskreno odsvetuje, saj sta se prevajalec in založnik odločila, da jima Bartolov stil ni po godu, zato sta izbrala svoj stil, zaradi česar je roman povsem drugačen od izvirnika. Kljub vsemu pa je bil francoski prevod tisti, ki je pomenil prelomnico v prevajanju

Alamuta v tuje jezike, med drugim tudi v perzijski in arabski jezik.

Zgodba z Alamutom v Sloveniji ni tako živahna kot v svetu. Ko je roman leta 1938 izšel, so ga kritiki raztrgali s komentarji, kot so: »Bartol nima nikakršnega talenta!« in »Takšna literatura ni za Slovence!« Vpliv zavistnih kritikov se je romana še dolgo držal in verjetno je bil to eden glavnih razlogov, da je roman svoj prvi ponatis doživel šele leta 1958, in sicer v Trstu. Z naslednjima dvema ponatisoma, leta 1984 in 1988, ki sta izšla v Ljubljani, pa Alamut doživi preporod med slovenskimi bralci. Kljub temu da Bartol tega ni dočakal, Biggins pravi, da je pisatelj v sebi že od vsega začetka vedel, da je dober in bo njegova knjiga nekoč uspešnica, kar je zapisal tudi v svojih dnevnikih.

Biggins se loti prevajanja

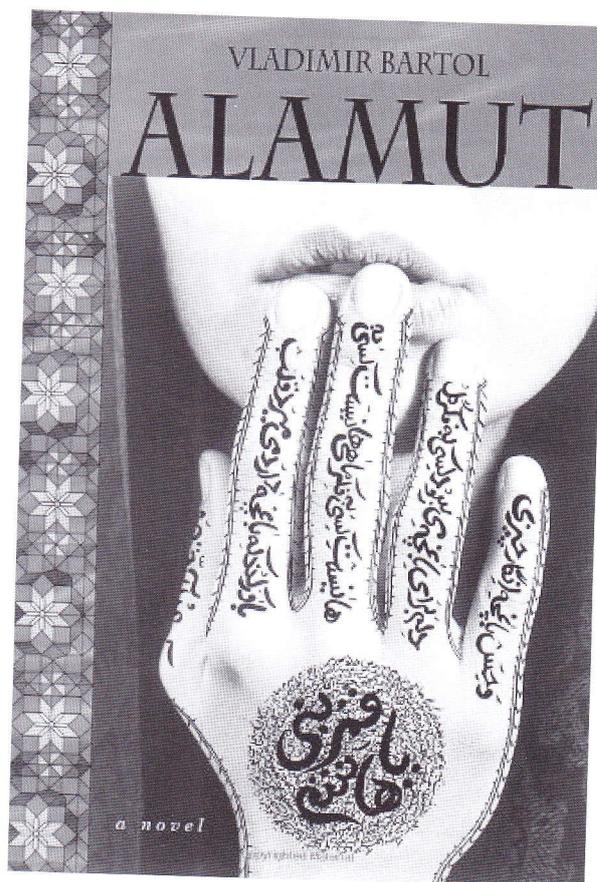
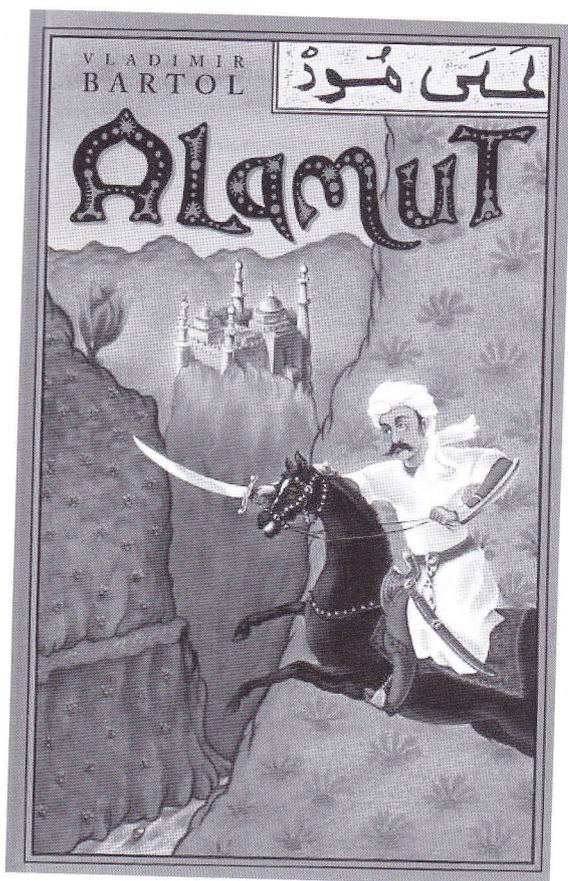
Leta 2001 je mlad ameriški založnik iz Seattla potoval po državah, ki so nastale na področju bivše Jugoslavije. Med potjo je spoznal veliko hrvaških in slovenskih pisateljev, med drugim tudi Miho Mazzinija, ki mu je zastavil vprašanje: »Če bi moral izbrati najiminenitnejše slovensko literarno

delo, ki bi ga lahko izdal v angleščini, katero delo bi to bilo?« Mazzinijev odgovor je bil: »Alamut Vladimirja Bartola.« Založnik mu je verjel na besedo in nemudoma je začel iskati ljudi, ki bi mu pomagali ustvariti prevod Alamuta iz »čudne, neznan« slovenščine. Tako je založnik naletel na Michaela Bigginsa, ki je delo z veseljem sprejel. Na vprašanje, zakaj Amerika tako pozno pride do prevoda Alamuta (leta 2004), Biggins poda tri razloge. Prvi je zagotovo nepoznanost Slovenije in slovenščine v ameriškem prostoru, drugi razlog je zapostavljanje Bartola s stran njegovih rojakov in tretji, v Ameriki so od vseh izdanih knjig le trije odstotki prevodi iz tujih jezikov.

Da razumemo Alamuta, moramo razumeti Bartola

Preden se je Biggins na predavanju posvetil romanu, je poudaril nekaj ključnih dejstev o Bartolu: Pisatelj se je rodil leta 1903, umrl pa leta 1967. Odraščal je pri Svetem Ivanu v Trstu, ki ga je morala Bartolova družina leta 1919 zapustiti zaradi izgube hiše. Navdušen je bil nad biologijo, filozofijo in psihologijo,

kjer ga je zanimal predvsem Freud, ki ga je začel podrobneje preučevati po letu 1924 in tako postal eden prvih Slovencev, ki so se ukvarjali s Freudom. Od Freudovih del je Bartola prevzelo predvsem delo Interpretacija sanj; Bartol si je namreč že od malih nog zapisoval svoje nočne sanje, s pomočjo Freuda pa jih je poskušal interpretirati. Zanimiva mu je bila tudi knjiga Psihopatologija vsakdanjega življenja, predvsem Freudova razlaga nezavednosti, ki jo opiše kot nepopolno zatrito psihično gradivo, ki smo ga odrinili iz zavesti, nismo pa mu mogli do kraja vzeti sposobnosti, da se izrazi. Pri tem nam Biggins poda nasvet, naj med branjem romana svojo pozornost usmerimo bolj kot v to, kaj liki izrečejo, v tisto, česar ne izrečejo. Če želimo roman dojeti kot nekaj več, in ne zgolj kot pravljico, ga moramo pozorno prebirati in se poskušati vživeti v vlogo posameznega lika. Če pa bi radi Bartola in s tem Alamuta še bolj razumeli, se vanj še bolj poglobili, nam predlaga, da preberemo še Bartolovo knjigo Al Araf in zbirko knjig Mladost pri Svetem Ivanu, saj Bartolu kljub močni želji ni uspelo ustvariti tako imenovane Alamutske trilogije.

Vojna v senci: Jemen

Jakob Grbac

Jemenska državljanska vojna z različnimi interesi v ozadju je zaradi poročanja o sirski vojni in boju proti Islamski državi v Iraku pogosto (ne)namerno spregledana. O dvoletnem krvavem konfliktu, v katerem je življenje izgubilo že več kot deset tisoč ljudi, so zahodni mediji le malo poročali.

Tisti, ki občasno spremljate novice, ste lahko zasledili poročilo o bombardiranju pogreba, za večino pa nisem prepričan, ali se sploh zavedate, da tam poteka vojna. Pa saj ni pomembno, kajne? Se ena bližnjevzhodna država, kjer muslimani ne znajo živeti v miru. Ni res, zelo je pomembno, da vemo, kaj se dogaja, kajti zavedanje je prvi korak k upor. Zato moj cilj ni, da vas s seznanjanjem o tem, kako umazan je svet, odvrnem od političnega udejstvovanja. Prav nasprotno, želel bi vas navdihniti, da se zaveste konfliktov in globalnih interesov v ozadju, saj se lahko le tako kaj spremeni.

Kaj se dogaja?

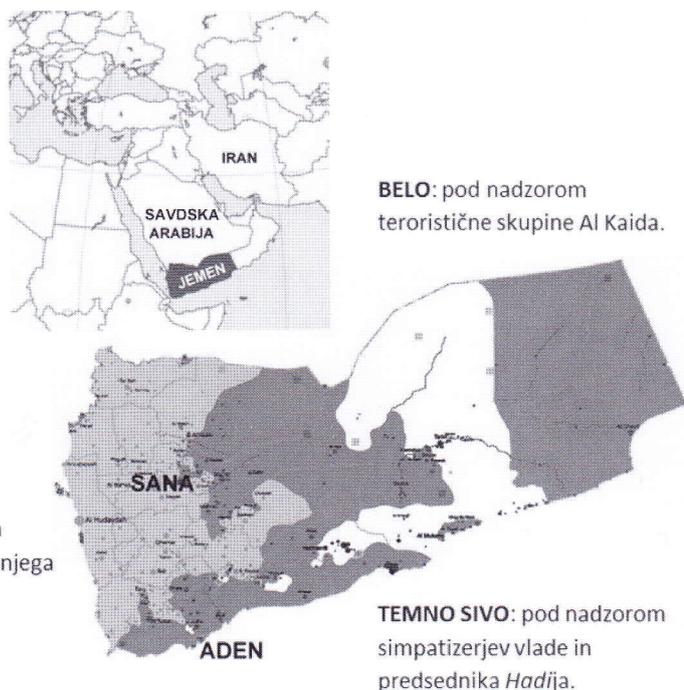
Jemen, najrevnejša država v z nafto prežeti regiji, je bila pred arabsko pomladjo leta 2011 dokaj mirna. Na oblasti je več kot dve desetletji sedel diktator Ali Abdulah Saleh, zaveznik Združenih držav Amerike v boju proti znani teroristični skupini Al Kaida. Po kopici verižnih protestov nezadovoljnih množic, usmerjenih proti arabskim diktatorjem, se je upor razširil tudi v Jemen. Predsednik Saleh je bil prisiljen zbežati v Riad, glavno mesto Savdske Arabije, oblast pa je prevzel podpredsednik Abdrabuh Mansour Hadi. Njegova vlada je bila šibka in septembra

2014 so prestolnico Sano prevzeli šiitski uporniki, imenovani Hutiji. Trdili so, da jih večinsko sunitska vlada diskriminira in da se borijo za pravično obravnavo. S svojimi pritiski so dosegli, da je vlada januarja 2015 odstopila, predsednik Hadi pa je zbežal v Aden, vladi zvesto mesto na jugu, in ga razglasil kot začasno prestolnico. (Da bi lažje razumeli to razmerje, si lahko poenostavljeno predstavljamo, da Sana predstavlja Ljubljano, največje mesto in prestolnico, Maribor pa Aden – alternativno drugo mesto.) Hutiji so sčasoma prodrli vse bolj na jug, zato je bil predsednik Hadi primoran zbežati v Savdsko Arabijo. Ta mu je obljubila pomoč in začela vojaško operacijo, niz krvavih letalskih napadov, usmerjenih proti Hutijem. Tu nekje so se v vojno vključile še Združene države Amerike, ki danes pomagajo Savdski Arabiji pri letalskih napadih.

Zakaj se dogaja?

Da bi razumeli, iz česa izvira konflikt v Jemnu, moramo najprej poznati razliko med sunitskimi in šiitskimi muslimani.

Prvotno so bili muslimani ena enotna verska skupnost pod vodstvom preroka Mohameda. Ko je leta 632 umrl, so se muslimani razdelili v dve skupini. Suniti so želeli, da naslednika določijo verniki, šiiti pa so menili, da mora

SVETLO SIVO: pod nadzorom Hutijev in simpatizerjev nekdanjega diktatorja Saleha.

BELO: pod nadzorom teroristične skupine Al Kaida.

TEMNO SIVO: pod nadzorom simpatizerjev vlade in predsednika Hadija.

naslednik izhajati iz Mohamedove družine. Suniti so tako izbrali svojega voditelja, ki ga šiiti niso priznali, temveč za vodjo določili Mohamedovega zeta Alija, ki ga je za naslednika izbral Mohamed. Voditelja obeh ločin (pri sunitih se imenuje kalif, pri šiitih pa imam) sta se stalno borila za nadoblast v islamskem svetu. Ker so suniti v večini, so bili kalifi praviloma močnejši, veliko imamov je bilo nasilno ubitih, vključno z Alijevem sinom Huseinom.

Tudi danes je več bližnjevzhodnih držav večinsko sunitskih (Savdska Arabija, Katar, Združeni arabski emirati – ZAE, Jordanija, Egipt, Sirija in Turčija), nekaj pa jih je večinsko šiitskih (Iran, Irak in Bahrajn). Problem nastane predvsem takrat, ko na oblast pridejo predstavniki verske manjšine. Na primer večinsko sunitsko državo Sirijo vodi Bašar al Asad, alavit – pripadnik šiitske vere in zato zaveznik Irana, upornike proti njemu pa financira sunitska Savdska Arabija.

To privede do tako imenovane »posredniške vojne« (proxy war) med vodilno sunitsko državo Savdsko Arabijo in vodilno šiitsko državo Iranom, ki se od nekdanj borita za nadzor nad celotno regijo.

Tako je tudi v Jemnu, ki je poleg Sirije druga fronta te vojne v senci. Država je versko razdeljena; podatki se razlikujejo, a v grobem bi lahko rekli, da suniti predstavljajo približno dve tretjini prebivalstva. Pred vojno je bila, ob pomoči Savdske Arabije, oblast v rokah sunitske vlade. Iran je želel destabilizirati državo, ki leži praktično na pragu Savdske Arabije,

zato je denarno in z orožjem financiral šiitske upornike Hutije. Ti so poskrbeli, da so se centri moči v državi drastično spremenili. Druga stvar, ki je jezila Savdijce, je bil iranski jedrski dogovor. Obamova administracija je dosegla zmanjšanje iranskega nuklearnega programa v zameno za ukinitvev gospodarskih sankcij. Brez njih se je politična in gospodarska moč Irana znatno povečala in Savdska Arabija se je bala, da bo Iran pridobil nov vpliv v regiji.

Tako so bili Savdijci »prisiljeni« ukrepati. Sestavili so koalicijo desetih pretežno sunitskih držav (še Jordanija, Kuvajt, Katar, Bahrajn, ZAE, Egipt, Sudan, Maroko in Senegal), ki je marca 2015 začela izvajati zračne napade na cilje upornikov. Napade podpirajo tudi Združene države Amerike, saj je Savdska Arabija ena izmed njihovih dolgoletnih zaveznic, pomemben naftni trgovski partner in soborec proti terorizmu. V Jemnu deluje ena izmed najbolj nevarnih podružnic Al Kaide, odgovorna za napad na satirični pariški časnik Charlie Hebdo. Združene države se nadejajo, da ji zaradi savdijskega bombardiranja ne bo uspelo izkoristiti vakuma moči za širjenje terorističnega vpliva.

Kaj je narobe?

Savdska Arabija je največji uvoznik orožja iz Združenih držav Amerike na svetu, samo od marca 2015 (začetek zračnih napadov) so Savdijci kupil za 22 milijard dolarjev orožja. Med drugim jim Američani prodajajo tudi tako imenovane kasetne bombe, ki nenadzorovano izpustijo veliko število manjših bomb na širše območje, zato

predstavljajo veliko nevarnost za civiliste.

Združene države Amerike tudi neposredno sodelujejo v krvavih letalskih napadih. Njihovi letalski tankerji vzletajo iz Natove baze Incirlik v južni Turčiji ali z ameriških letalonosilk ob obalah Arabskega polotoka in s kerozinom napolnijo savdijska letala v mednarodnem zračnem prostoru, da lahko le-ta letijo dlje in tako napadajo pogosteje. Pereč problem je tudi vključevanje ZDA v konflikte na Bližnjem vohodu, ne da bi dejansko napovedale vojno, kar privede do malomarne odgovornosti. Mednarodno kazensko sodišče (ICC) je že leta 2013 nakazalo, da so lahko Američani obtoženi vojnih zločinov, če bi praktično pomagali ali samo moralno podpirali Savdijce v njihovih sumljivih vojaških operacijah.

Zato so v prizadevanju, da bi se izognili ali vsaj zmanjšali število civilnih žrtev, Američani izdali seznam lokacij, ki naj jih Savdska Arabija ne napade. Na spisku so znane bolnišnice, univerze, tržnice, šole, pokopališča itd. A zdi se, kot da ga Savdijci ignorirajo. Bombardirali so že ogromno civilnih tarč, med drugim tudi pogreb v glavnem mestu Sana, kjer je bilo naenkrat ubitih 140 ljudi. Sredi prejšnjega leta so hudo poškodovali pomembno pristanišče Al Hudaydah, ki je glavna točka za sprejem humanitarnih pošiljk, kar je povečalo verjetnost za masovno lakoto. Neselektivno bombardiranje je Združene narode spodbudilo k preiskavam o morebitnih vojnih zločinih. Ista organizacija ocenjuje, da je bilo v bojih ubitih 10.000 ljudi, 370.000 otrok je podhranjenih, trije milijoni pa so bili prisiljeni zapustiti svoje domovanje.

Savdijski napadi so bili poleg velikega števila civilnih žrtev še strateško gledano neuspešni, saj Hutiji še zmeraj nadzorujejo severozahodni del države, vključno s prestolnico Sano. Tako na žalost ne kaže, da bi se jemenska vojna v kratkem končala. To pomeni, da je ameriški predsednik Obama zapustil Belo hišo, medtem ko Amerika svoji zaveznici aktivno pomaga pri krvavi vojni, ki povzroča množično civilno trpljenje, medtem pa sama bombardira še šest drugih držav. To res ni zapuščina, na katero bi bil lahko ponosen Nobelov nagrajenec za mir.

Princeske in principi na plesu

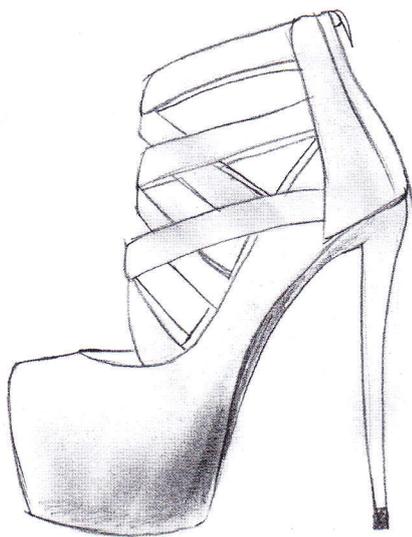
Valerija Volčič
Ilustracije: Sara Redžić

Če mislite, da je še prezgodaj trositi nasvete za maturantski ples, ne bi mogli biti bolj v zmoti! Za vas je nekaj napotkov zbrala Valerija, ki je muko in srečo the one and only maturantskega plesa dala skozi lani. In preživela!

Resnično eleganten (in mastno preplačan) zaključek srednje šole je za dijake edinstvena izkušnja. Ker se s takim dogodkom večina sreča prvič (pač nismo vsak dan oblečeni v smoking in ne nosimo deset kil pudra), se rado zgodi, da ne vemo točno, kako in kaj, zato brenemo v temo. Z obleko, s šminko ali samo z nespretnim govorom, ki ga poslušša ... le kakih tisoč ljudi.

Manj je več (pri petkah in vinu)

Morda se zdi izrabljen rek, pa vendar

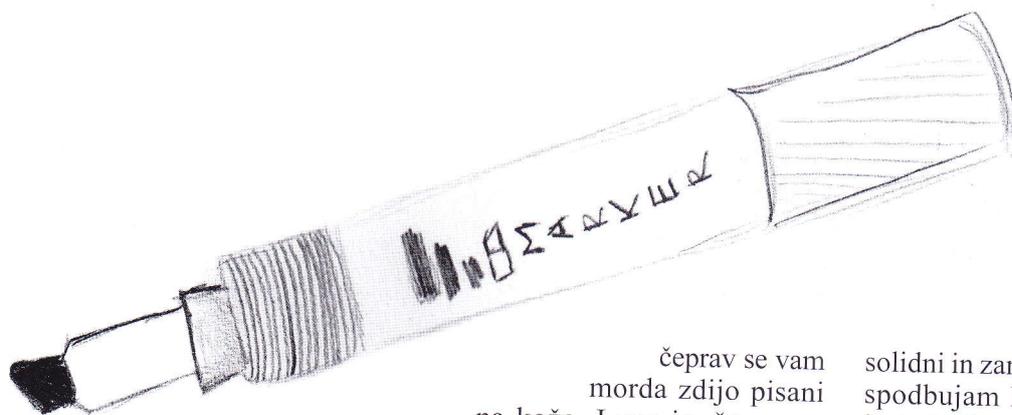
se vsakokrat izkaže, da zelo drži. V primeru, da nameravate na slavnostni maturantski večer prvič obuti 15-centimetske pete in tri centimetre platforme, vam to ljubeče odsvetujem. Po pol ure, kolikor ste prehodile doma obute, vas seveda noga ne bo bolela. Kaj pa po šestih urah? Seštejte 6 ur plus 3 plese plus 1 predstavitev razreda (dijaki namreč v trojkah hodijo na oder, in prepričane ste lahko, da vam vsi gledalci z zanimanjem sledijo) plus 4 kozarce vina. Tudi če vam matematika ne gre, upam, da ste razumele! Če pa ste visokih pet, obratov v njih in plesa navajene, to ne bo problem (vsaj meni ni bil, hehe, 13 cm pete + 3 platforme pa že obvladam, no).

Ob omembi pijače ste se verjetno spomnili, da v primeru izbrane all inclusive ponudbe le-ta vsebuje tudi precejšno količino vina. Sicer se ne pije na prazen želodec, pa vendar ni prijetno, če na predstavitvi razreda v

mikrofon bleknete: »Ajmooo, partii folk«, ker pač niste v Cirkusu in se večini udeležencev (tudi vam naslednji dan) ne bo zdelo smešno. Zmerno torej.

Prav tako naj še enkrat opogumim dekleta k razumni količini ličil na obrazu. Če jih niste vajene v debelih plasteh in veste, da bi se počutile kičasto, raje vztrajajte pri svojem predlogu ličenja. Ne pustite, da vam kozmetičarka zatrjuje, da dvojne umetne trepalnice res super poudarijo vaše ličnice (ker je to bullshit) in da bi vam super pristajala modra senčka tri

kilometre
okrog oči. Samo
odkimajte, lepo prosim. Ne
greste v Rio na festival, ampak na
maturantski ples, kjer si zaslužite biti
princeske in ne Cruelle de Vil.

Cukrčki moji, nikoli vas ne bom pozabila!

Razumljivo se mi zdi, da po štirih letih
skupnega preživljanja okrog sedem ur
na dan, ne moremo mimo dejstva, da
so profesorji, predvsem razredniki,
naredili veliko za nas in si zaslužijo
zahvale daljše od: »Hvala, ker ste nas
prenašali, najboljša razredničarka ste,
res!!« Govori tipa »ful smo badass,
samo nas mate še vseeno radi, ker smo
carji« so kanček ali dva izrabljeni,

čeprav se vam
morda zdijo pisani
na kožo. Lepo je, če govor
ni popolna improvizacija kot testi
iz filozofije, ampak vsaj približno
strukturiran govor.

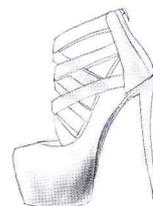
Kovček z rešenimi maturami/ denarjem, ugrabitev profesorja, happy end

Predstavitveni filmi se ustvarjajo v
času besnih priprav na pridobitev
še preostalih ocen ter na maturo
in vsekakor niso majhen zalogaj.
Profesorji vam lahko naštejejo tipe
teh filmov: kovčki z denarjem in
podkupovanje profesorjev, kovčki
z maturami in ugrabitev profesorja,
zaspani za šolskimi klopami in tekanje
po šoli, pa še kakšen morda, recimo
na temo pitja in špricanja. Sicer so
lahko na vse naštete teme popolnoma

solidni in zanimivi filmi, vendar vas
spodbujam k izvirnosti. V mislih
je treba imeti tudi ciljno publiko,
ki niso le vaši sošolci, temveč tudi
profesorji in starši, zato je fino, če
tudi oni kaj razumejo. Nekaj novega,
mogoče kakšna predstavitev v živo,
kakšna pesem (razumljiva seveda) in
predvsem: dovolj časa za izdelavo in
montiranje. Morda se sliši smešno,
vendar bi bilo veliko bolje, če bi
film posneli že zdaj, ko ni skoraj nič
(resnejših) zadolžitev in bi se tako
lahko maksimalno posvetili izdelavi
in bili na končni izdelek ščepec bolj
ponosni.

Sicer pa ...

Zaupajte vase in v svoje odločitve. Če
ste samozavestni v kričeče zelenem
smokingu, je to najpomembnejše in
ni razloga, da ga ne bi oblekli. Vaša
drža je namreč tista, ki odseva vašo
osebnost in počutje – push up bra vas
ne bo naredil očarljivih, če se same
ne počutite tako. Želim vam veliko
sreče in dovolj časa za izbiranje
oblek. Aja, pa poskusite biti vsaj
maaaaalo prizanesljivi do denarnic,
saj se ne polnijo same od sebe.

Novo leto, nov začetek. A res?

Elektra K. Korošec

Praznovanje novega leta s seboj prinese veselje, da vstopamo v začetek nečesa novega. Primerja se lahko z občutkom, ko na primer svoj stari zvezek zamenjamo za novega, popolnoma čistega, praznega in nepopisanega. In pogosto si obljubimo, da bomo v tega pa res vse zapisali, z lepimi črkami, brez pack in iztrganih strani.

Nekaj takega lahko simbolno predstavlja novo leto. Popoln trenutek za nov začetek. V prednovoletnem času večkrat naletimo na nenavadno besedno zvezo: novoletne zaobljube. Priznam, da sem sama za to prvič slišala v prvem letniku od profesorice za angleščino, ko smo govorili o New Year's Resolutions. Medtem ko jaz pri 15 letih za nekaj takega prvič slišim, so novoletne zaobljube

skorajda že tradicija pri mnogih ljudeh, sploh v razvitejših predelih sveta.

Človek, vrni vse izposojeno!

Pa vendar, novoletne zaobljube niso produkt modernega sveta. Srečamo jih že pri Babiloncih, ki so obljubili svojim bogovom, da bodo ob začetku vsakega leta vrnili izposojene predmete in poplačali

vse dolgove. V antiki so Rimljani začeli leto z zaobljubami bogu Janusu (po njem je poimenovan mesec januar). V srednjem veku so ob koncu božičnega časa vitezi prisegli posebno zaobljubo, s katero so obnovili svojo lojalnost viteštvu. Korenine in zametki novoletnih zaobljub v obliki, kot jih poznamo danes, pa segajo do skupine odraslih v Ameriki v času velike krize v

NA USPEŠNO LETO 2017 :)

tridesetih letih 20. stoletja. Njihova ideja se je med ljudmi neverjetno razširila, kajti danes si 40 do 50 % Američanov ob novem letu zadaja nove cilje.

Drugo leto bo vse drugače!

Kako uspešni bomo na poti do zastavljenega cilja, je seveda odvisno od nas samih. A vendar statistika kaže, da kar 80 % ljudi, ki si kot nov cilj zada telesno vadbo, nekje v prvem tednu februarja odneha. In ne samo to, 50 % ljudi odneha z obiskovanjem telovadnice v roku šestih mesecev in porabi okrog 500 evrov letno za neizkoriščeno članstvo v fitnessih in telovadnicah ter za športno opremo (okej, to so sicer podatki za Američane, a brez skrbi, tudi na tej strani luže živijo razsipni hipni športni navdušenci). Strokovnjaki poudarjajo, da je najpogostejši problem zanemarjanja novoletnih zaobljub to, da si naenkrat zadamo preveč stvari. Bistveno je, da s spremembami začnemo počasi. Četudi je vaše življenjsko vodilo, da vse zajemate z veliko žlico, imate že zaradi gole statistike veliko več možnosti za uspeh, če začnete s čajnimi žličkami.

Kar se pa tiče danih zaobljub ... Vsi si želimo postati lepši, prijaznejši in boljši. Zdravo bom jedla. Izgubila bom nekaj kilogramov, prijazna bom z ljudmi, ki mi grejo na živce, ne bom si več grizla nohtov, učila se bom vsak dan, vedno bom razmišljala pozitivno, imela bom boljše ocene, prej bom hodila spat, postala bom prostovoljka, vsako nedeljo bom šla k sveti maši in podobno. Vsi očitno stremimo k temu, da postanemo boljši, kar pa sploh ni slabo. Ključ do uspeha je preprost, in sicer da do zadanih sprememb nimamo odpora, temveč se jih lotimo z veseljem, saj nam bodo konec koncev spremenile življenje na bolje. Še en podatek, za tiste malce bolj pesimistične. Človek potrebuje (le) 30 do 40 dni, da nekaj, kar nam je nadvse zoprno, spremenimo v navado. Torej, če se odločimo, da bomo od sedaj naprej vsako soboto zjutraj šli na bližnji hrib, nam bo to zoprno le dober mesec. Če pa zraven povabimo še prijatelje, o »nadvse zoprni spremembi« sploh ne moremo več

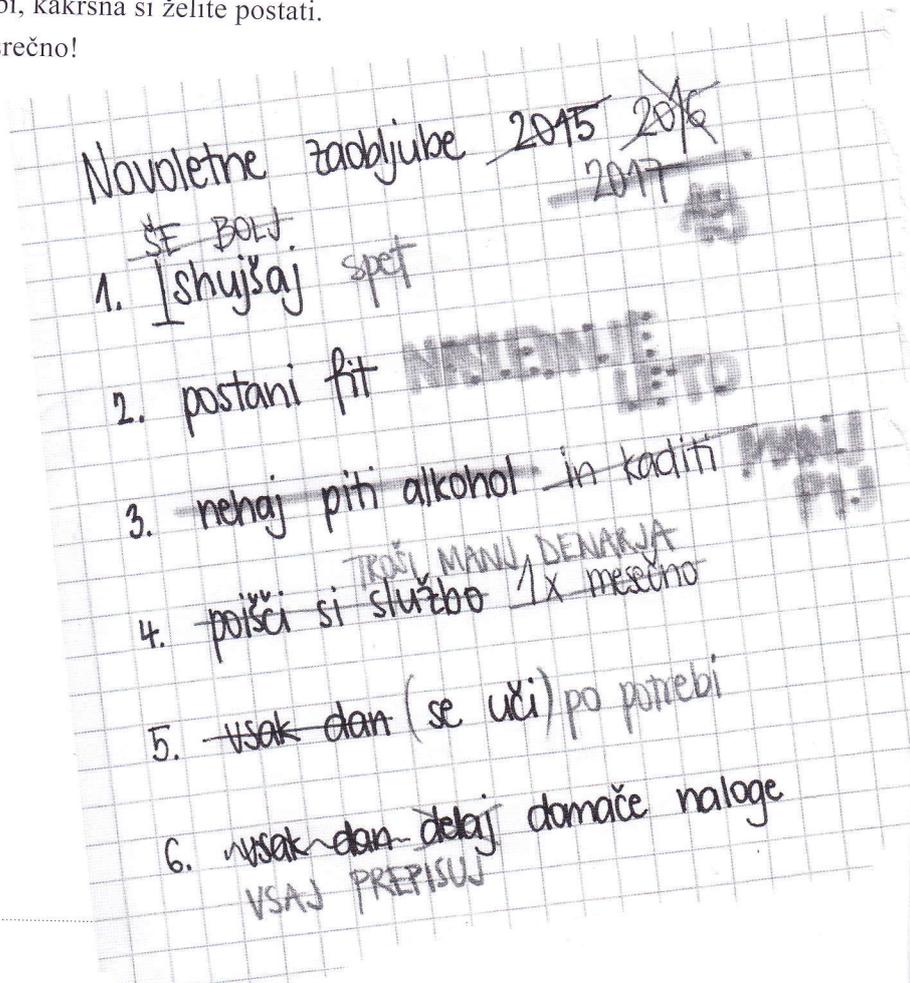
govoriti. Kajti, a ni cilj vsega skupaj, da začnemo uživati v neki stvari, ki se nam zdi zoprna?

100 % garancija

Hmm, kaj pa uspešnost? Če se držite zgoraj navedenih predlogov, garantiram 100 % doseg in dolgoročno uresničitev novoletne zaobljube. Klasične metode se namreč večinoma ne obnesejo. Statistika ni ravno na njihovi strani. Povprečno si 35 % ljudi zastavi cilje, ki sploh niso realno izvedljivi, 33 % jih odneha, 23 % pa pozabi nanje. Precej klavrno. Resnično upam, da spadate med tistih 9 % srečnežev, ki jim uspe. Sicer pa, uspeh je pasti devetkrat in se pobrati desetič.

Naj za konec strnem oz. povzamem svoje zaključke. Zadajte si realen in izvedljiv cilj. Naj vaš odnos do njega ne bo negativen (dolgočasemu učenju matematike lahko daste vsaj privlačno ime – npr. grem na zmenek z Matom – če že učenja ne morete popestriti), v svoje načrte poskusite vključiti še svoje prijatelje (npr. skupne učne ure, skupinsko športanje) in pa najpomembnejše: ne obupajte. Če vam spodleti, ni treba čakati na novo leto. Naj bo vsak dan nov začetek, korak proti osebi, kakršna si želite postati.

Pa srečno!

Life after Ledina

Verjemite mi, da je na začetku prav smešno, ko sprašuješ svoje bivše gimnazijske sošolce o faksu, pa večina samo maje z glavo, drugi vztrajno zatrjujejo, da je to samo prvi letnik, da bo kasneje veliko bolje, tretji pa so brez komentarja, ker pač v primeru, da si bil le na treh predavanjih, nimaš pravice prav veliko jamrati. No, čez nekaj časa se ti to ne zdi več smešno, ampak kanček absurdno in precej žalostno. Žal ti je vseh velikih upov svojih sošolcev in tistih predstav, kako naj bi faks izgledal. Sama se ne bom uvrstila v nobeno izmed teh skupin, pa ne zato, ker bi bila tako oh in sploh vzorna študentka, marveč iz preprostega razloga, ker je po mojem gimnazijskem zaključku sledil en velik blank space v moji glavi. In na to nisem bila pripravljena, ker sem navajena in tudi vzgajana tako, da vedno vem, kaj sledi in kam me vodi naslednji korak.

Kar vam hočem povedati, je, da je ena velika laž, ko si pravite, da imate vendar štiri dolga leta časa, da ugotovite, kaj bi sami s seboj. Ta dolga štiri leta minejo hitreje, kot vam prof. Korošec naloži pet sklec zaradi kletvice med odbojko. Tako so minila tudi meni – brez besno resnih razmišljanj o tem, kaj bom, ko bo Ledine enkrat zares konec, ker pač, nekaj že bom, saj so vendar vsi nekaj naredili iz sebe. WRONG! Prosim, da čim prej opustite takšno miselnost. Ker vedno najlažje (in tudi precej rada) izhajam iz sebe in svojih neumnih korakov v življenju, vam bom opisala svoj primer. Ko sem se končno odločila za študij biotehnologije, sem se res vrgla v knjige, seveda s konstantno mislijo, ki je pritiskala na moj ubogi 1400 gramov težki nagubani organ v glavi, da je omejitev zame, ki nisem odličnjak, tam, v Rožni dolini, kar visoka. Ko to ni pripeljalo do zelenega rezultata, nisem

bila dramatično depresivna, pač pa sem enostavno sprejela drugo možnost – prevajalski oddelek na FF. Študij sploh ni slab, vendar sem kmalu uvidela, da v tej smeri zase ne vidim prihodnosti. Vem, da veliko ljudi obvlada zavidljivo število jezikov, vendar poleg nekega bolj specifičnega znanja. In točno to je recept, da si konkurenčna delovna sila. Omenjeni študij mi tudi ni predstavljal izziva, brez kakršnih v življenju postanem malce pasivna – nikoli nočem biti človek, ki bo zadovoljen, kamor ga boste pač postavili.

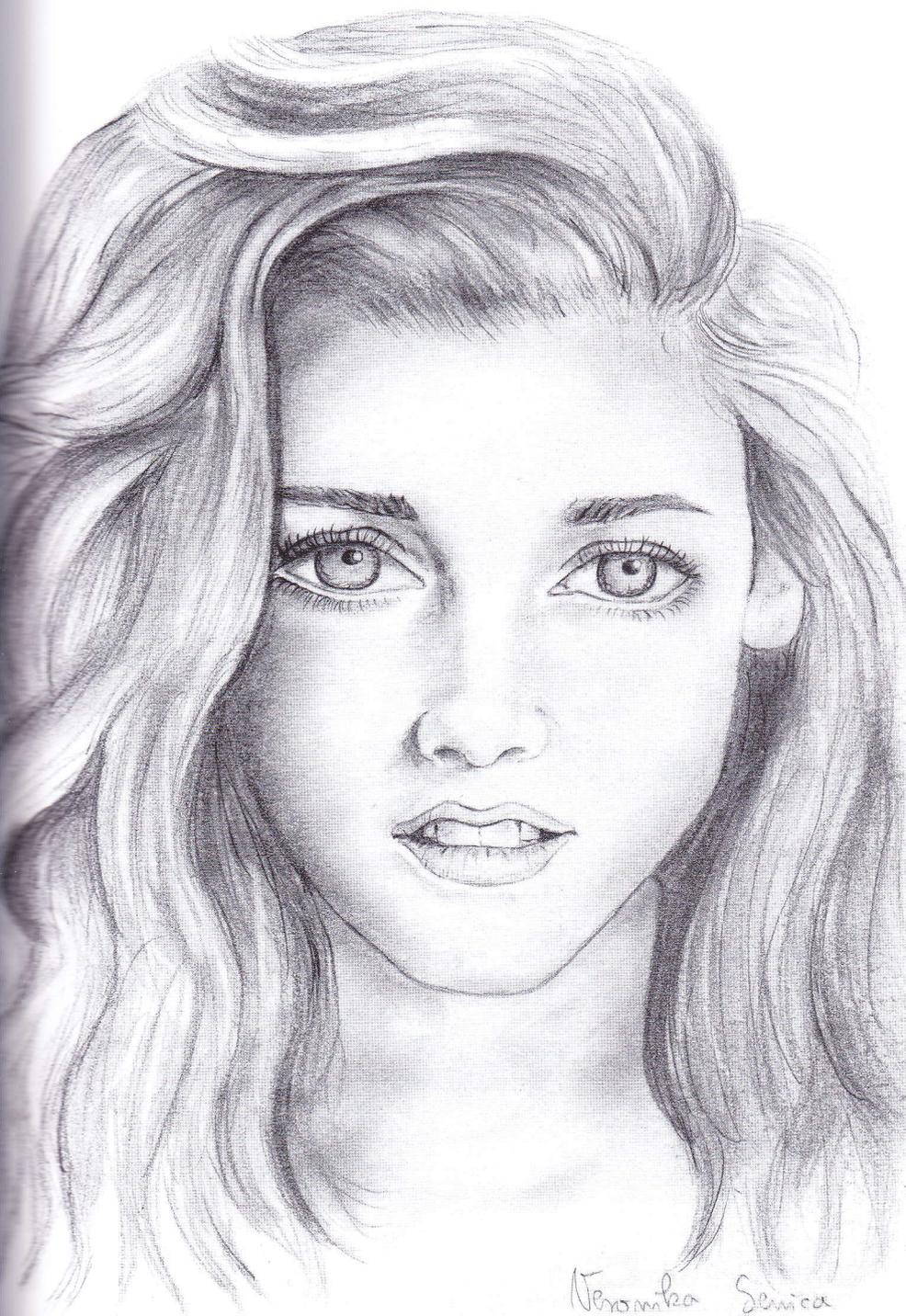
Izziv, pred katerim stojim trenutno, je, da se naučim nemško v dveh ali enem semestru do te mere, da bom opravila študij, ki je popolnoma v nemškem jeziku. Pričakovali bi, da je to za nekoga, ki prisega na francoščino in ki je vse svoje sile tudi usmerjal k njej (delo v Franciji, študij medjezikovnega posredovanja ang–slo–fra, sovraštvo do trdo izgovarjajočih, dolgih, na gospoda Adolfa spominjajočih besed), vse prej kot pametna odločitev. Vendar sem o tem prepričana stoodstotno. Pa ne zato, ker bi mi bil študij tako všeč (gre za biotechnology and food science), pač pa enostavno zato, ker je perspektiven, ker združuje nekaj mojih zanimanj in trenutno razvijajočo se panogo. Iz tega sledi, da bo tudi potreba po kadru s takšno izobrazbo večja. Ker, dragi moji, v življenju ne morete početi le to, kar vam je všeč. Vesolje ve, kako hvaležna sem za svojega ciničnega in neredko odrezavega očeta, ki mi je to zelo jedrnato razložil. Seveda se morate lotiti stvari z dobro mero zagona in ljubezni do nje – če hočete biti odvetnik le zato, ker je tam pač denar, vam ne bo šlo in pika. V sebi morate najti ljubezen do neskončnih birokratskih postopkov in prepirajočih se zakoncev. Poznam

milijon ljudi, ki so počeli le to, kar jim je bilo všeč, sprejemali le službe, ki so jim bile všeč, in točno ti ljudje zdaj jamrajo, ker jim grozna dežela Slovenija ne da priložnosti – oni so pa ja tako super, diplomirali iz neke ŽNJ stroke, za katero nihče ne ve, da obstaja.

Kakorkoli že, konec februarja se selim na Dunaj. Priznam, da mi je ob misli, da zapuščam svojo sobo s pogledom na škofjeloška polja, talno gretje, ko vstanem iz postelje, in še marsikaj drugega, vse prej kot prijetno. Porivam se iz svojega varnega komfortnega območja in obhajajo me mnogi dvomi – med njimi pa se niti eden ne dotika mojega študija. Če grem, grem zares. Naveličana sem svojih izpadov neprepičanosti in si ne dajem več prostora za neke

brezvezne »kaj pa če bi to, al pa ne, raj to«. Veliko lažje vam bo, če greste skozi to čim prej, predvsem pa pred vpisom na faks. Vaš študij ni vaša smrtna obsodba, to ne pomeni, da boste celo življenje delali točno to, si boste pa prihranili veliko živcev, če sami pri sebi razčistite.

Kako se bom znašla med hozentregarji 400 kilometrov stran od moje 80-kilogramske psihične podpore (ja, moja boljša polovica se je malo zredila), me, prosim, ne sprašujte. Če se je tisoče gasterbajterjev z znanjem nemščine nivoja »vas is los, vas is das« znašlo ..., potem se bo tudi ena ledinka, a ne? (Valerija Volčič)

Algoritemaska arheologija sodobnosti

Kristjan Sedej

V izteku lanskega leta so v Londonu podelili Turnerjevo nagrado za britanske umetnike, mlajše od 50 let. Med nominiranci se vsako leto znajdejo štirje umetniki, eden pa je na koncu prejemnik nagrade, vredne 40.000 funtov. Tokrat jo je prejela Helen Marten.

Marten se je predstavila s trojico del, ki jih je ustvarila za Beneški bienale leta 2015. Dela na prvi pogled delujejo kot sestavljenka, ki jo tvorijo mnogi detajli, kot so žebliji, ribje koščice in kačja koža, kar lahko sprva deluje le kot nesmiseln kolaž idiosinkratičnih fragmentov, a vendar za njenim delom tiči mnogo več kot le to. Gre za izjemno poetičen jezik, s katerim Marten odraža skrb za človeštvo ter poziva gledalca k aktivni vlogi ne le v umetnosti ter dojetanju umetnosti, marveč tudi v svetu.

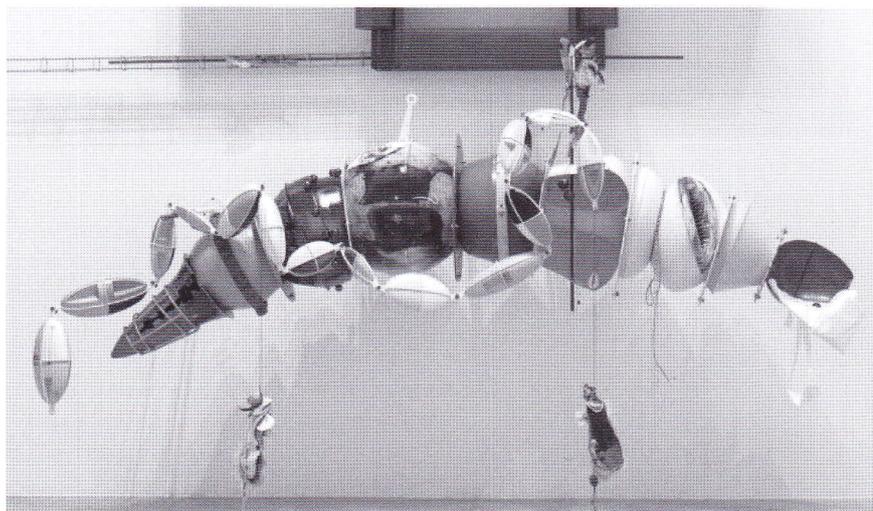
Opisati delo Helen Marten je zelo težko. Težavo predstavlja namreč interpretacija kolosalnega števila

detajlov, ki objektivnemu gledalcu sprva predstavljajo fragmente interpretacije, ki jih je zavoľjo dojetanja dela potrebno unificirati ter s tem proizvesti interpretacijo, resnico o delu, a vendar pri tem povsem zgrešimo bistvo dela. Njena dela ni smiselno gledati kot celoto, marveč je do njih potrebno pristopiti na drugačen način, preko analize fragmentov.

Subjekt, ki je zoperstavljen objektu, mora biti pripravljen prevzeti arheološko vlogo, pri čemer je potrebno raziskati vsak fragment ter v celoti prepoznati algoritem, ki poganja delo v transcendentalno stanje, v katerem

se lahko gledalec z delom povsem poistoveti. Ribja koščica ob svetilki je lahko za nekoga povsem nesmiselna, a vendar obstajajo posamezniki, ki bodo v tem videli povezavo, ki je povsem subjektivna, s to povezavo pa jim bo uspelo povezati delo v celoto, tako da bo materialno stanje odsevalo kohezivno konceptualno stanje objekta skozi pogled subjekta. Pri tem je uporabljen izjemno poetičen jezik, ki postavlja v ospredje vsak detajl, odkrito in brez zadržkov nam prikaže vsak objekt v njegovi esenci ter od nas zahteva, naj ga pridružimo drugemu objektu ter s tem sestavljamo sestavljenko kot otroci. S tem se izrazi tudi odnos umetnine do gledalca, ta objekt spoštuje gledalca, zaupa v njegove sposobnosti ter ga po uspešni interakciji navdaja z motivacijo, naj svoje novo pridobljeno znanje uporablja naprej v svetu.

Vsak izmed nas lahko razume dela Helen Marten, a vendar je razlika v tem, da imajo nekateri motivacijo, da so aktivni v odnosu do umetnine ter do objektov, subjektov in dogodkov okoli sebe, nekateri pa te motivacije preprosto nimajo. In v tem se tudi izrazi krik njenih del, krik po spremembi pasivnega človeštva, ki se zadovoljuje s trenutnimi razmerami ter ne zna več urgirati, ki ne zna presoditi prave narave resničnosti. Naravnost nam pove, da moramo povezati informacije, ki jih imamo na voljo, ter prepoznati absurd in grotesko sveta ter odreagirati. Tu leži univerzalnost in čar teh genialnih del. Gre za živa dela, polna ugank, neznanega jezika, ki odraža urbano okolje sedanjosti in prihodnosti.

William Onyeabor – Fantastic Man

17. novembra 2016 je v 70. letu starosti umrl eden najbolj ekscentričnih in fasciniranih afriških glasbenikov vseh časov, pionir nigerijske elektronske glasbe, William Onyeabor.

Obskurna figura tako v svetovni kot v nigerijski glasbeni sceni je Onyeabor predstavljal popolno neznanco do pred nekaj let, ko se je začela razkrivati njegova fascinirana zgodba.

Onyeabor se je rodil leta 1946 v revni družini v nigerijskem kraju Enugu. Gre za edini oprijemljivi podatek o njegovem življenju, ki vse do danes še vedno ostaja ovito v tančico skrivnosti. Najbolj verjetno zaporedje dogodkov v njegovem življenju je, da je odšel v Rusijo na študij kinematografije, kjer je dobil sponzorje, ter se z denarjem vrnil v rodno Nigerijo, kjer je ustanovil filmski studio ter posnel film, ki ga je danes nemogoče najti. Edini dokument, ki priča o filmu, je soundtrack za film, ki ga je Onyeabor posnel leta 1977 – album *Crashes in Love*. Zaradi uspeha albuma se je posvetil glasbi. V svojem domu je naredil lasten studio ter v tovarni, ki jo je zgradil, začel izdelovati plošče. Po prvi plošči je nadaljeval glasbeno kariero, ki je trajala osem let, in izdal devet plošč. Dosegel je velik politični in ekonomski uspeh ter po nekaterih podatkih svoj interes širil na Švedsko, a vse to je opustil leta 1985, ko se je obrnil h krščanski religiji. Za sabo je pustil svoje dotedanje življenje, se odselil

iz Enuguja v manjšo vas, prekinil vezi z znanci ter postal duhovnik.

V času, ko je Onyeabor ustvarjal glasbo, je bila nigerijska glasbena scena izjemno zahodnjaško usmerjena. Skozi glasbo, na katero je primarno vplivala glasba Jamesa Browna, je izražala uporniški duh takratnega časa, a vendar je glasba, ki jo je ustvarjal Onyeabor, predstavljala povsem drugačen spekter Nigerije. Kar ga je ločilo od Fele Kutija, afrobeat in highlife glasbe, je bila unikatna uporaba sintetizatorjev (popačeno sintesajzerjev), ki so bili takrat v Nigeriji pravi luksuz. Njegova glasba je bila prva prava nigerijska elektronska glasba, kar se je odražalo v DIY maniri ustvarjanja glasbe, pri čemer je očitno, da Onyeabor, ki je igral, pel, produciral, pisal besedila in ustvarjal aranžmaje, ni poznal polnih razsežnosti inštrumentov, ki jih je imel na razpolago. V svoji glasbi, ki je temeljila na repetitiji, je vedno znova spoznaval te razsežnosti, ko se je med snemanjem poigral z različnimi efekti, pri čemer je glasbi dodal otroško noto, ekscentričnost in tudi izrazito inteligentno konotacijo. Dolgometražne pesmi, ki delujejo povsem psihedelično in hipnotično, ustvarjajo barvite vizije Onyeaborjevega sveta in idej, ki

so vselej svetovnonazorske. Iz svoje majhne hiše v Nigeriji je v svet poskušal poslati glasbo, v kateri je pel celotnemu svetu, ne le Nigeriji. Bil je pionir, bil je revolucionar. Danes je očitno, da je prehiteval svoj čas, saj njegova glasba še danes stoji ob boku z moderno elektroniko, včasih pa jo celo v kompleksnosti prekaša.

Četudi v svetu ni imel nobenega uspeha, dokler ga ni leta 2013 odkrila založba Luaka Bop (ob tem so posneli dokumentarni film *Fantastic Man*), in četudi ni nikoli nastopal v živo in je dal le en intervju, je dejstvo, da nam je zapustil veliko ekscentrične glasbe ter ogromno vprašanj, na katere morda nikoli ne bomo dobili odgovorov. A vendar to je čar njegove persone.

Ledinci

Skrb vsakega konca je,
kakšen bo naslednji začetek.
Goreče želje uresničene – najbrž ne,
vsem že znan potek.

Kot jin in jang se mi že zdi,
z roko v roki siamska sta bolečina in up.
Ne vidiš začetka in konca; prepletajoč se obup.

Glavno vprašanje nad glavami visi,
greni nam misli in zvija čike.
*Odgovori so različni – *
zanje mi smo navadne pičke.

Vidim zakaj, čutim to željo in magnetizem.
Hočem, da zgine, nočem, da obstaja.
Moje je moje! Absolutno vladam mu.
Dušim in trpim, trpinčim, ker sem samo svoja.

Vedno si bil tukaj, vendar te šele zdaj vidim.
Dobro znani glas, vendar šele zdaj čutim,
zares čutim tvoje besede.
In kot da se mi blede,
tako opojen si.
Vem, moj si.
(ius)

MOŽA IZ ČRT

gresta po cesti.
Eden je malo višji, drugi malo manjši.
Eden je malo lepši, drugi malo grši.
Eden je malo boljši, drugi malo slabši.
Eden posluša in drugi govori.

Nato se obrneta polkrožno

in nadaljujeta.
Eden je malo manjši, drugi malo višji.
Eden je malo grši, drugi malo lepši.
Eden je malo slabši, drugi malo boljši.
Eden posluša in drugi govori.
(um)

TUKAJ

hotela sem oditi
zato sem odletela
na zrnu peska

želela sem svoj svet
zato sem si ga narisala
na lupino pomaranče

hotela sem te ljubiti
zato sem te iskala
zunaj in malo naprej, za
vogalom

in te navsezadnje našla tukaj
za pisalno mizo
v svojem kabinetu
(um)

Večer

moj je ta večer,
ko so ulice kakor pokošena trava
in je tišina sestavljena
iz odmevov srečnih ljudi.

moj je ta večer,
ko je nebo svetišče,
luna pa visoki svečenik in čuvar
vseh izgubljenih.

moj je ta večer,
ko se končno srečata
Šumenje rek in Hrumenje cest
ter se združita v šelestenje gozda.

moj je ta večer,
(ko sem kakor ptica v velikem gnezdu sveta),
ujet v kapljico parfuma
z vonjem po cvetočih češnjah.
(um)

stvarjamo

razdalje

izgubljam razdalje
z vsakim zgubanim kilometrom
prepolavljam jih, da bi trajale
dlje.

ko se sprehajam po že dolgo
znanih ulicah praznine
med hišami preteklosti
ki nikdar niso bile moje.
ne zavidam jim

ko me ženejo v dalje.
izgubljam razdalje
z vsakim zgubanim dnem
vedno manj jih je
pa še vedno nisem prišla
do obzorja
(um)

Odgovor

Ne bom se več ozirala v nebo
le proti špičastim vršacem
na katere sem posadila cilje

Ne bom se več ozirala v nebo
le proti obzorju in svetu
ki leži pod njim – da bom vedela
kam iti

Ne bom se več ozirala v nebo
le proti vrhovom dreves
nad katere bi se vzpela

Ne bom se več ozirala v nebo
ne proti luni ne zvezdam ne soncu
naj sijajo name

Ne bom se več ozirala v nebo
razen če bo snežilo
pa naj me takrat kdo ustavi če me
zmore
(um)

Popolnoma Prepisana Pesem

Knjižnica,
velika in polna.

Tisk črn, besede velike
in praznina v moji biti.
Čeprav poznam vse črke,
nikdar ne pridem med police.

Na mizi, pod lučjo,
tisk črn, besede tuje.
Pozaba me oprezuje
s polic v knjižnici.

Joj, kako daleč so police,
joj, moje nemo pero,
joj, ko me vabi pozaba,
še preden poskusim vzleteti.

Knjižnica,
velika in polna.
(um)

Neki večer v 21. stol.

V vazi imam mavrico
in skozi kozarec odseva diploma
rdeča od vina

Odločno neodločno
se odločam
o odločilni odločitvi

Igram se z besedami lahkotno
kakor otrok z lego kockami.
Da – lego kocke – to je 21. stoletje
tudi poezija potuje s časom

Pa pravijo da so vedno pisali
o istih stvareh

Bi Shakespeare letel če bi bil labod
ali bi krožil po svoji luži
in se pretvarjal da je raček

Pijana sem.
Pa še vedno nisem Prešeren.
Niti prešerna

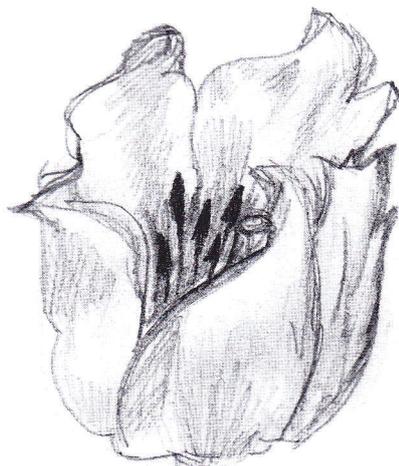
Moja mavrica je zdaj luna.
In oblak in megla –
fuj pa ta inverzija

Želela sem gledati zvezde

Želim si da bi čas stal
kakor stojijo moje misli.

Stojijo in se bleščijo
in niso nič bolj uporabne

Kakor moja diploma
(um)

OBVEZNA OPREMA ZA LEDINCE

ROBČKI

Okej, tuki ne rabim preveč razlage. Sej veste, pač vsestransko uporabni: nimajo vse restavracije prtičkov in pozimi smo vsi prehlajeni in včasih (vedno), ko v prvem nadstropju ni wc papirja, in kadar hočeš zabavati sošolce s čarovniškimi triki.

TELEFON

Tu se profesorji ne bodo strinjali z mano, ampak dijakom je po moje precej jasno, o čem govorim (ko te med testom prof. zaloti s telefonom, rečeš »samo pospravljaj sem ga«).

PRENOSNI POLNILEC ZA TELEFON

Ker vsi vemo, kako hitro gre baterija, kadar je dolgčas. Če nisi take sorte, glej **plastenka za vodo**.

SLUŠALKE

Za na poti v šolo, za na poti iz šole in za odmore. Za bolj introvertirane tipe.

DEODORANT

Isto kot pri čigumijih. Po športni nekako ne gre brez njega, lahko je stvar, ki jo skrivaš, ali pa tvoja pot do slave (beri: vsi hočejo deodorant od tebe).

ČIGUMIJI

Ker so awesome, ker jih lahko ponudiš ljudem s slabim zadahom, ker jih lahko ~~ko žvečiš med poukom~~, ker imaš nekaj, kar lahko skrivaš pred sošolci, ker postaneš zelo na hitro zelo popularen, če se odločiš, da jih deliš z drugimi.

PLASTENKA ZA VODO

Tudi če sploh ne pijete vode, boste s to rečjo kmalu postali zelo popularni.

SKRIVNE ZALOGE HRANE

Ne glede na to, kaj imate radi: milko (kot moje sošolke), lizike (kot moja mlajša sestra), gumi bombone (kot jaz) ... To je must have v kriznih časih, ko proslavljamo tisto pozitivno pri matematiki ali ko imamo enostavno nizek cukr.

DEŽNIK

Zato ker tisti, ki celo leto vestno nosimo dežnik s sabo za vsak primer, če nekega dne začne deževati, nočemo, da nam ga nekdo sune na poti domov.

KREDE ZA TABLO

Ker jih reditelj itak nikoli nima in ker jih nikoli ni (wink wink).

SPECIAL EDITION

2 laka za nohte, s katerima zaznamuješ svoj teritorij (ali pa rišeš anarchy simbol na prometne znake na Metelkovi), šminka, ki je nikoli ne nosiš, tictaci, ki jih skrivaš pred sošolci.

ČESA NE IZJAUT/NARDIT PRI PROFESORJU, ČE HOČEŠ BREZ DRAME KONČAT TO ŠOLO?

**IZVRSTNI
NAPOTKI ZA
LEDINCE**

PRI PROFESORJU PAVLIHI NIKDAR NE RECI: SE OPRAVIČUJEM.

RAZLAGA: SAMEGA SEBE PAČ NE MOREŠ OPRAVIČITI.

PROFESORJA ČOTMANA NIKDAR NE IŠČI, ČE JE NAPISAN ZA NADOMEŠČANJE.

RAZLAGA: ENOSTAVNO – ČE GA NE POIŠČEŠ, NIMAŠ SUPLENCE, AMPAK PROSTO URO.

PRI PROFESORJU BOVHI NIKDAR NE UPORABLJAJ TELEFONA OZIROMA ČE GA ŽE MORAŠ, NAJ VELJAJO PREVIDNOSTNI UKREPI NAJVIŠJE STOPNJE.

RAZLAGA: V DRUGAČNEM PRIMERU LAHKO TVOJ TELEFON KAM POLETI, DOBESEDNO.

PRI PROFESORICI KRETIČ NE SPRAŠUJ (NEUMNOSTI).

RAZLAGA: DA PO NEPOTREBNEM NE ZAPRAVLJAŠ NJENEGA DRAGOCENEGA ČASA.

PRI PROFESORICI GLIHA ANGLEŠČINA NI DOPUSTNA.

RAZLAGA: JASNO, DA NE, ČE POUČUJE NEMŠČINO.

PRI PROFESORICI TOMAC NE POZABI ELASTIKE ZA LASE.

RAZLAGA: DA TI LASJE NE SILIJO NA OČI, KO IGRAŠ ODBOJKO, KOŠARKO ALI SE UKVARJAŠ S KATERIMKOLI DRUGIM ŠPORTOM.

PRI PROFESORICI LEVSTEK NE PIJ.

RAZLAGA: TUDI PREVEČ TEKOČINE NI DOBRO ZA TELO, TISTI 45 MINUT PAČ POTRPIŠ.

PRI PROFESORJU ŠMIDU NE STORI ALI NE RECI NIČESAR.

RAZLAGA: SAMO NE STORI ALI NE RECI NIČESAR!

PRI PROFESORJU PRHAVCU: /

RAZLAGA: NI STVARI, KI BI GA VRGLA IZ TIRA.

ŠKANDAL!!!

Sumljive kraje se spet pojavljajo

Zadnjič je Dora po malici v šolski menzi ugotovila, da nima telefona. Med malico ga je še imela, nato pa ga kar naenkrat ni bilo več. Potem ko je sama temeljito pregledala celotno omarico in šolsko torbo in ga še vedno ni našla, je vodstvo šole izpraznilo celoten kraj zločina (aka jedilnico) in zaslišalo vse priče. David je trdil, da telefona že med malico ni opazil, Nejc pa je zatrjeval, da ni opazil ničesar. Na koncu se je izvedelo, da ga je z dobrim (ali pa tudi ne tako zelo dobrim) namenom odnesel sošolec in ji ga po odmoru nameraval vrniti.

Na žalost skrivna obveščevalna ekipa, ki jo je najelo vodstvo šole, še vedno nima nobenih sledi o tem, kam je izginil Mihatov dežnik, ki je bil nazadnje viden 20. 1. 2017 šesto uro.

Snapchat

NAVODILA ZA UPORABO

Svetuje: Lara Zver aka
odvisnik od sadnega čaja

Snapchat. Usi ga mam. In usi ga uporabljamo le iz enga razloga: zato da lahk pošleš čudne stvari svojim prijatom in veš, da jih ne bodo vidli tvoji snubci. In ker je lih začetek novga leta, se mi je zdel pošten, da vam predstavim, kako uporabljat to edinstveno aplikacijo kot pravi profesionalc.

1. Kako uporabljaš snapchat?

- odpri aplikacijo (ponavad je to s klikom na ikono)
- naredi štirideset fotk in jih pošlji svojim prijatom, da bodo meli kej za počet med fizko in bajlo
- če se počutš, da žiulenje brez filtra ni to, kar si želiš, pojdi še enkrat na fotoaparata in dolg časa klikaj na svoj prečudoviti obraz, dokler se ti ne pokažejo filtri
- uporaba le-teh je lahko zelo zahtevna in nevarna, zato si prosm (za lastno varnost) preber točko 2.

2. Kaj pomenjo snapchat filtri in kako jih uporabljaš?

a) Dog filter:

- subkultura: bejsik
- pomen: zelo sem generična in to bi rada usem povedala
- kako ga uporabljat: privzdigni obrvi in našobi ustnice (ampak pazi, da bo med ustnicama majhna odprtina, skozi katero dobivaš kisik), zdaj pa le premikaj telefon na različne pozicije in najdi tisto z najboljšo svetlobo, da se lahko vidi tvoj highlighter

b) Tiste-roza-rožice-ob-strani-glave filter:

- pomen: jst mam svetniško avro in jo hočm pokazat usm

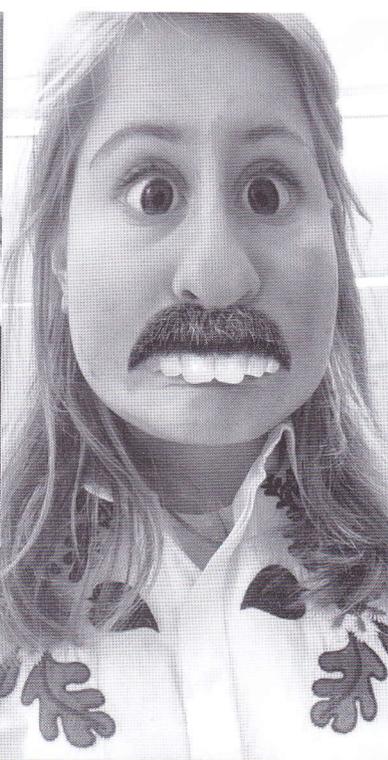
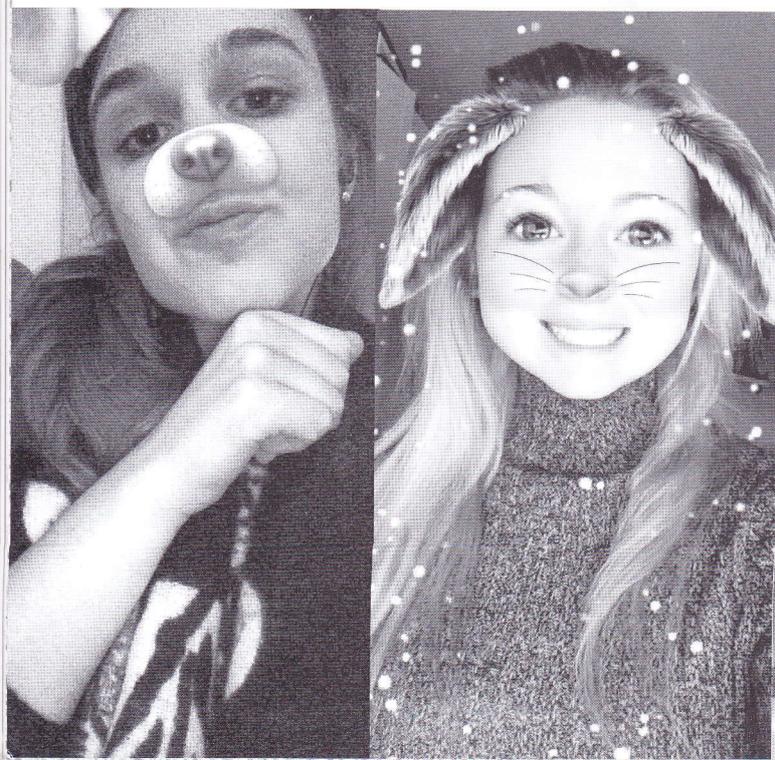
- kako ga uporabljat: skleni roke in poglej v strop, najbolj je, če prisiliš kakšnega sorodnika, da te slika, zato da res pride do pravega svetniškega efekta

c) Ananas/panda/katerikoli filter, ki popolnoma prekrije tvoj obraz:

- pomen: grozn zgledam. Natančneje: nism se stuširala že ful doug časa in zgledam, kot da sm pršla iz jame, ampak ti morm neki nujno sporočit, pa se mi ne da pisat
- kako ga uporabljat: karkol nardiš, je uredu, sam tok, da se ti ne vidjo mozoli

3. Kaj nardiš, če ponesreči pošlješ grozno fotko svojemu snubcu oz. jo objaviš na my storyju?

- reci, da ne veš, kdo je to in da ti je ful žou, da so mu tvoji prijatli poslali to fotko (to mogoče ni najboljši trenutek, da ga uprašáš, a ma punco)
- če fotka pristane na my storyju, prvo poglej, kdo vse jo je vidu, nato pa jo hitr zbriši
- če je fotko vidu tvoj snubec, hitro objavi fotko, na kateri zgledaš ful dobr, in po možnosti napiši: 'no makeup' ali pa 'lih sm ustala'
- če noben od naštetih predlogov ne deluje, lahko še vedno pustiš svoj socialni lajf in stečeš v gozd, kjer potem živiš z volkovi

Brskamo po Mladiki iz leta 1999 in najdemo tole.

M L A D I K A

- * PROF. PAVLIHA - MALI PRINC
- * PROF. GREGORC - LEPA VIDA
- * PROF. KUŠAR - POVODNI MOŽ
- * RAZREDNIK - ŽIVLJENSKI NAZORI MAČKA MURRA
- * SPRAŠEVANJE - INTERVJU Z VAMPIRJEM
- * MATURA - SLOVO OD MLADOSTI
- * KRST FAZANOV - DOGODEK V MESTU GOGI
- * UKOR - ZLOČIN IN KAZEN
- * DEŽURNI - DON KIHOT
- * URA MATEMATIKE - PODOBE IZ SANJ
- * URA SLOVENŠČINE - TRPLJENJE MLADEGA WERTHERJA
- * URA ZGODOVINE - UMIRANJE NA OBROKE
- * URA FIZIKE - BOJ NA POŽIRALNIKU
- * URA SOCIOLOGIJE - V VRTINCU
- * URA NEMŠČINE - NOVA PISARIJA
- * RAZREDNA URA - PRIDIGA O GREHU IN POKORI
- * ŠOLSKI WC - MLADOST V MOČVIRJU
- * ŠPORTNI DAN - BOŽANSKA KOMEDIJA
- * POČITNICE - SEN KRESNE NOČI

SPREHOD PO ŠOLI PREK KNJIŽNIH DEL

- * ŠOLA - ZA ZAPRTIMI VRATI
- * G. RAVNATELJ - KRALJ NA BETAJNOVI
- * G. PODRAVNATELJ - JUNAK NAŠEGA ČASA
- * Ga. TAJNICA - ŽUPANOVA MICKA
- * ZBORNICA - VATIKANSKE JEČE
- * PROFESORJI - JARA GOSPODA
- * DIJAKI - HLAPEC JERNEJ IN NJEGOVA PRAVICA
- * POUK - ISKANJE IZGUBLJENEGA ČASA
- * ODMOR - SPET NAJDENI ČAS
- * MENJAVA UČILNIC - POTOVANJE OD LITJE DO ČATEŽA
- * INFORMATIVNI DAN - TA VESELI DAN
- * OCENE - SOLZICE
- * ŠOLSKA SVETOVALNA SLUŽBA - HIŠA MARIJE POMOČNICE
- * PEDAGOŠKA KONFERENCA - MNOGO HRUPA ZA NIČ
- * PROF. BOVHA - OSTRŽEK

Mladika - glasilo dijakov gimnazije Ledina
Resljeva 12 Ljubljana

Stran:33

M L A D I K A

- * ESKURZIJE - ROMANJE GROFIČA HARROLDA
- * ŠOLSKI ZVONEC - NEKOGA MORAŠ IMETI RAD
- * REDOVALNICA - BIBILIJA
- * PLUSI, MINUSI - ZBOGOM OROŽJE
- * OCENJEVALNA KONFERENCA - KOMU ZVONI?
- * KONEC POUKA - ZA NARODOV BLAGOR
- * ŠOLSKA NALOGA - SLUTNJA
- * ŠOLSKA MALICA - SKODELICA KAVE
- * GOVORILNA URA - SONETJE NESREČE
- * PLONK LISTEK - STRICI SO MI PAVEDALI
- * POPRAVEC - EKSTAZA SMRTI
- * UČITELJSKI ZBOR - PASTIRCI
- * DOMAČA NALOGA - UBEŽALI SMO SVOBODI
- * LEDINA CENTER - MI OTROCI S POSTAJE ZOO
- * 2. a RAZRED - POVEST O DOBRIH LJUDEH

IZJAVE

Profesor: A maš mačka?
Dijakinja: Ja itak, vsako soboto.

Dijakinja: Profesor, a vi verjamete v čarovnice?

Profesor: Ja, lej, sej te gledam!

Izreki profesorja Pavlihe:

- Kako vidiš svetnike v cerkvi? Z očmi.
- nemški Nemeč
- Jst tim pa glavo odšraufu pa bučo gor namonteru, itak ne bo razlike.
- Treba je nežno zadavit ...
- Žensko oko na 10 m vidi las blondinke, ko pa parkira avto v garaži, zgreši za 40 cm.

Profesor: Kaj je to?

Dijakinja: Pa to je zgodovina, profesor.

Profesor: Da ne boš ti zdele zgodovina.

Profesor: Ti si lumpa ratala!

Dijakinja: Okej!

Profesor: Ne, ni okej!

Dijakinja: Okej!

Profesor: Kaj okej?

Dijakinja: Ni.

Profesor: Kaj ni?

Dijakinja: Okej!

Dijak želi pobrisati tablo in zmoči gobo.
Profesorica, ki je alergična na prah krede:
Ali si prepričan, da je ta goba dovolj mokra za moja pljuča?

Profesor: Nina, kaj ti zdele delaš?

Nina: Ja nč.

Profesor: Sej v tem je tut problem.

Profesor opazi pri dijakinji telefon pod mizo.

Profesor: Kaj maš med nogami?

Dijakinja: Emm ... mmm

Druga dijakinja: Penis zih ni!

Profesor: Če ne bo šlo zlepa, bo šlo pa zgrda.

Dijakinja: Zakaj se pa smejite?

Druga dijakinja: Joj, profesor, vi pa res ne znate bit jezni!

Profesor: Se že veselim, da vas mučim, hehe!

Dijakinja dobi pri spraševanju 3 in se začne jokati.

Profesor: Če se misliš jokati, vrtec je tm čez (pokaže na levo)

Glas iz razreda: Dom za upokojece pa na drugi strani!

Dijakinja si gre med poukom natočit vodo v plastenko.

Profesor: Kaj delaš, Lina?

Lina: Pit moram! A hočte, da umrem?

Profesor: Ja.

Profesorica pri matematiki odpredava izredno pomembno in zapleteno snov.

Dijak: A lahko zdej še po slovensk, prosm?

Dijakinja: Profesorca, a mate mogoče dons že teste?

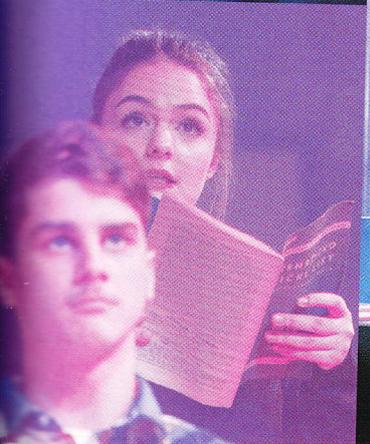
Berlan: Kakšne teste?

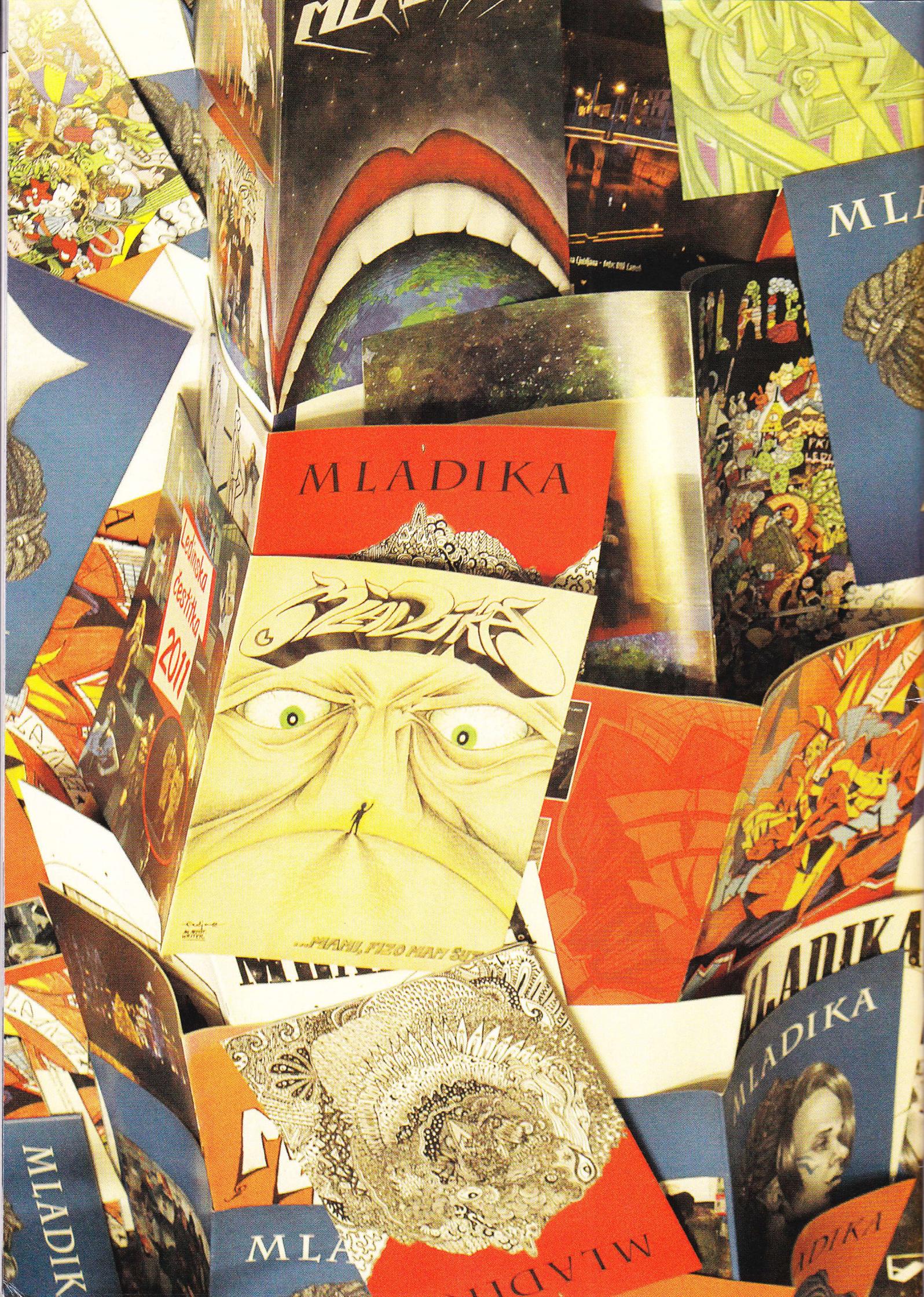
Dijakinja: Ja tiste, k smo jih pisal pred dvema tednoma. Že 9 delounih dni je mim.

Berlan: Ja nisem jih še popravila, dobite naslednji teden.

(Vzdih dijakov)

Berlan: Ja kaj, križajte me na hodniku, no!

MLADIKA

Letniska
čestitka
2011

...PIANU, TIŠO MAJ SI

MLADIK

MLA

MLADIK

MLADIKA

MLA

MLADIKA

MLADIKA

MLADIKA

MLADIKA

MLADIKA